

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Жовтень

9

October

1965

Бл. п. Антоніна Кульчицька

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII ЖОВТЕНЬ Ч. 9

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304

Річна передплата в США і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

Г. Містраль: Речі. Три дерева
Наше завдання
Х. Волицька: Думки до дискусії
О. Грабовенська: Значення Конвенції
О. Литвин: Тестамент
Л.: Пам'яті соняшної людини
Л. Храплива: Бідна, бідна дитина...
Л. Буря: З авторського вечора
О. Грабовенська: Сорок сторінок
І. П.: Книга про безіменних
Два жіночі З'їзди
З'їзд Об'єднання Українок Бельгії
Р. Міхняк: Складники відживлювання
А. Сивуляк: Дріб трохи йнакше
Укр. вишивка: Дитячий плащик
Л. Луцька: Ще про полтавське
вирізування
In perspective
Н. Gural: Report of UNWLA Branch
61
Convention Committee News
М. Стельмах: Їжачок та бурячок
П. Кізко: Лесик-Лесик
Г. Чернобицька: Папуги
О. Цегельська: Щось за вікном ту-
потить
Р. Завадович: Лесикова казочка
І. Кульська: Веселі черевички
При громадській роботі
Г. Черинь: Нью Йорк очима українки

На обгортці:

Бл. п. Антоніна Кульчицька, довго-
літня членка Гол. Управи США, яка
померла 10. травня ц. р. на пості фін.
секретарки Гол. Управи США

OUR LIFE

VOL. XXII. OCTOBER No. 9

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Austra-
lia 2 pound sterling per year. Sub-
scription in France 10 n. fr. per year.
Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.
Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
с/с No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page

Late Antonina Kulchycky, Fin.
Secretary of the UNWLA Board.

На терені США

16. жовтня — Товариська вечірка —
29 Відділ США у Шикаго.
23. жовтня — Вишивані Вечерниці —
22 Відділ США у Шикаго.
9. листопада — Участь в Інтернаціо-
нальній Виставці з українським
харчем, у Нейві Пір — 22 Відділ
США у Шикаго.
21. листопада — Дитяча маскарада —
29 Відділ США у Шикаго.
26. листопада — Прибирання ялинки
в Музеї Науки й Промислу —
22 Відділ США у Шикаго.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1855 р. — 110 літ тому народилась
у Косові Анна Павлик, сестра громад-
ського діяча і публіциста Михайла
Павлика. Хоч не мала систематичної
освіти, проте самотужки її придбала
й писала статті та оповідання. У 1877
році була арештована й взяла участь
у процесі, що його виточила австрій-
ська влада проти її брата й його то-
варишів. Померла у 1928 р.

1905 — 60 літ тому постала в Пол-
таві Українська Секція Всеросійсько-
го Союзу Жінок, яка під впливом
революційних гасел того року та з
ініціативи Олени Пчілки висунула до-
магання автономії для України.

1945 — 20 літ тому скликано у
Фельдкірхен, Австрія, перший жіно-
чий З'їзд на еміграції. Ініціативу до
того дала громадська діячка Мілена
Рудницька та її співробітниця, що
знайшлися на тому терені. Постанов-
лено відновити Союз Українок, що
мав наперед охопити всі наші осе-
редки в Австрії, а потім і в інших
країнах.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У списку жертводавців 63 Відділу
США з Дітройту, що надрукований у
ч. 6 Н. Ж. на обгортці, закралась такі
друкарські помилки:

П-ні Володимира Целюх пожертву-
вала 5 дол., а не 3 дол., як було по-
дано;

Прізвища деяких жертводавців зву-
чать правильно: Надія Лаврин, Олена
Марушак і Богданна Федорак.

За недогляд перепрошуємо.

ЧИ ВИ ВЖЕ ПРИВЕЛИ ЧЛЕНКУ
ДО ВАШОГО ВІДДІЛУ США?

Наше Життя

РІК XXII

ЖОВТЕНЬ, 1965

Ч. 9

Габріеля Містраль

Наше завдання

Речі

IX.

Я люблю один камінь в Оахака,
Чи в Гватималі, до якого підходжу:
Твердий, червоний, як моє обличчя,
Якого прогалина дише свіжість.

Він стоїть голий, коли я кладуся.
Не знаю, чому я його шукаю.
Може ніколи його я не знала,
І може він тільки мій камінь могильний.

Три дерева

Три зрубані дерева
лежать на скраю вогнища.
Дроворуб їх забув; розмовляють
відрізані від любови, неначе сліпці.

Західне сонце кладе
Свою живу кров на зранене древо,
і несуть собі леготи запах
їх розкритих боків!

Одне, покручене, простягає
свою велетенську руку з тремтячим листям,
друге лежить, і його рани
неначе очі, повні благань.

Дроворуб їх забув. Прийде ніч.
Я буду з ними.
Прийму в серце їх ніжні живиці,
що стануть мені вогнем.
І мовчазними і спопелілими
застане нас день жалібною горсткою.

Переклад з еспанської мови, відзначений на 6-му Літературному Конкурсі СФУЖО, виконала Віра Вовк.

У щоденній метушні нашого робітного дня не все маємо час слідкувати за подіями в світі. Тільки вряди-годи вдарять вони нас на заголовках газет або з телевізійного екрану. Тоді здригаємось від несподіванки й притишуємо ходу. Яке значення може це мати для світу, для України, для нас?

Такою вісткою була атомова бомба в руках червоного Китаю. Нова загроза, нове нещастя для людства! А тут уже чуємо, що до неї змагає цілий ряд держав до Індонезії включно. Чорною хмарою заважило це над нашою свідомістю. Гарячково шукаємо опертя в чомусь світлому, надійному. І ось воно перед нами — Вселенський Собор! Стільки розворушив надій, стільки здійснив сподівань! Із його настанови поплив промінь любови й виrozumіння для йнакше думаючих братів і сестер. І на цьому світовому форумі пролунало наймення України, висунене одним із найкращих її синів.

Подібно діється в нашій прибраній батьківщині — Америці. Расові міжєусобиці затривожили нас безоглядним фанатизмом. Війна у В'єтнамі хвилею широкі кола американської суспільности. Комуністична дія в Південні Америці, де живуть великі наші поселення, не може залишити нас байдужими.

Але ми пережили недавно тому велике піднесення з нагоди найдовшого полету астронавтів! Це великий тріумф американської науки й відваги її синів. Ухвалення закону про безплатне лікування старших людей — це знов великий осяг у налагодженні суспільної опіки цієї країни. І ніде, а таки в цій країні пролунало слово безсмертного Тараса, коли йому відкривали пам'ятник у столиці.

Так, усюди, серед найбільших радостей і загроз, у коловороті світових подій знаходимо місце для себе. Воно дається нелегко, кожен наш крок окуплений великими зусиллями й жертвами. Але ми є, ми триваємо в цьому світовому рухові. І це є найважливіше, до чого змагаємо у нашій визвольній дії.

Про це ми повинні пам'ятати в 40-ліття нашій організації. Незабаром відзначимо цю річницю на нашій XIV. Конвенції в Нью Йорку. Наш осяг, наш 40-літній шлях теж заважив у поході цілого народу. Громадська готовість і зрілість української жінки була підставою або рушієм неодної дії. Це треба освідомити нашій громаді та тому жіноцтву, що ще не включилось у ряди українського жіночого руху.

На актуальні теми

Думки до дискусії

В останніх числах „Нашого Життя“ є живо дискутовані (як і всюди на сторінках преси) статті відносно збереження української духовості серед підростаючого молодого покоління. В квітневому числі читачка з Дітройту викликає чи радше заохочує до вислову своєї думки молодь, що приїхала сюди дітьми а то й ту-тешніх уродженців. Будучи якраз одною з тих, я взялась на спробу висловити й свою думку до цих двох питань, базуючись на власних переживаннях та спостереженнях.

Знання мови. Незаперечним фактом залишається те, що без знання рідної мови не є можливо як слід засвоїти рідної духовості. Правильним є й те, що брак знання англійської мови утруднював батькам зв'язок з нами, бо позбував їх можливості зрозуміти докладніше оточення й середовище, в якому ми найшлися і виростили, а тим самим нас самих і наші стремління.

Однак неправильний на мою думку є висновок, що це обнижувало авторитет батьків у наших очах, бо ж ми все таки розуміли як слід обставини, що привели наших рідних до берегів цього континенту. В ніякому разі цей брак не був промотором думки чи самим фактором, що зроджував би в нас обнижуюче відношення до української мови!

Все таки мова була тим, що мала пряме відношення до обниження авторитету старших. Але це не торкалось англійської, а саме української мови. Нас по цілоденній англійській школі висилали до вечірніх українських шкіл три рази в тижні з слідуючими словами напуття: ти українець, так треба, а вкінці найсильніший аргумент, я тобі так кажу! Ми йшли до шкіл із тяжким трудом, забирались до вивчення української мови й уже по перших спробах зустрічались із труднощами таки в своїх рідних

домах. До виконання вправ і шкільних завдань нам потрібно було помічати, ми звертались до своїх наближчих й ось тут нам частогусто приходилось зідходити з нічим, тому, що в школі ми вивчали іншу українську мову, як чули вдома кожного дня й нікому було нам допомогти. Тут ми губились і не знаходили пояснень. Англійську мову важко вивчати в старшому віці, бо це ж мова чужа, але свою рідну мову можна хіба старатись вичишувати тим більше тоді, коли нам приходилось її вивчати тут серед іншомовного оточення.

Наше середовище. Так, важко є виростати й формуватись молодій людині серед громади, що часто в засадничих справах не є однозвучна! Однак не буду тут розписувати своєї думки щодо громади, бо на це питання я найрадше відповіла б словами панелісток (Ювілей СФУЖО в Торонто, квітень 1964), де вони й висловили ряд своїх зауважень, бо це якраз люди покоління, що тут виростало, мого покоління. (Гляди Новий Шлях, Канада з 2, 16, 23 і 30. травня 1964 р.). Ці зауваження, адресовані українській громаді, на їх думку є конкретними причинами, що пособляють маловаінтересуванні молоді у громадських справах. Однак на мою думку сам той факт, що молоді люди зібрали ряд спостережень та обговорили їх, вказує на те, що зацікавлення й хотіння поліпшити їх є. Сотні ж нас належать до церковних, студентських й молодечих організацій, де працюємо на користь цієї ж громади, може не завжди так, як цього бажали б собі наші батьки, провідники чи старші друзі, однак так, як зміємо і знаємо. Бо ж незаперечним фактом є й те, що ще до сьогодні старше покоління не сформувало чи не підказало нам новочасної концепції українства, достосованої до сьогоднішніх днів, епо-

У ВИБОРЧІЙ МЕТУШНІ

Саме тепер іде гаряча виборча підготовка до виборів Міської Ради Дітройту. Дня 14. вересня 1965 відбулись правибори, а 2. листопада западе рішення про успіх у виборах нашої жінки-політика в Америці — Марусі Бек. Для цієї цілі наше громадянство створило в Дітройті Український Виборчий Комітет під проводом Степана Віхара. Хоч Маруся Бек є в Міській Раді Дітройту вже від 1949 р. і в останніх виборах дістала найбільшу кількість голосів, проте кожного разу треба наново пригадувати її заслуги. Поспіх теперішнього життя вимагає, щоб це виборцям усе наново усвідомляти.

Недавно тому Американський Жіночий Комітет у порозумінні з Українським Громадським Комітетом вшанував роковини 15-ліття її вибору до Міської Ради випуском Пропамятного Поштового Значка з її портретом. Маруся Бек була першою жінкою, що стала радною міста.

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

хальних днів космічних польотів, що дуже часто на сторінках преси красномовно звучить: „Де наша молодь?“ або „Якою повинна бути, чи якою ми хотіли б бачити нашу молодь!“ Все таки куди важче було б нам виховуватись і формуватись, коли б ми цієї громади не мали. Тут і є ця позитивність, що дає кожному з нас подвійну силу і відвагу забирати голос, як повновартісні громадяни країни нашого поселення, це відчуття нашої приналежності до зорганізованої громади. Бо ж сьогодні кожне з нас здає собі справу з того, що свідомість приналежності чи походження є одним із суттєвих і кінцевих факторів, що формує зрілу й повну людину. Коли сповняються наші бажання хоч частинно, то тоді наші молоді друзі не будуть виховуватись у негативах та нетерпимості, бо будуть куди більше за нас, горді з приналежності до української громади.

Христя Волицька

Значення Конвенції

Для членства СУА є самоверзумілим, що кожних три роки відбувається Конвенція нашої організації, бо так наказує нам статут. І треба признати, що ми її очікуємо як велику подію, хоч не все маємо ясний образ про її значення, як теж про ролю кожної делегатки, що їде на Конвенцію.

Цьогорічна Конвенція — ювілейна, бо вона припадає у 40-річчя існування СУА, — у час великих подій, що мають неабиякий вплив не тільки на особисте життя, але й на організації, в яких доводиться нам працювати. Так як в особистому житті ми приносивмося до нових обставин, щоб відповісти вимогам часу — організація мусить йти з його духом, закріплюючи за собою нові ідеї і напрямки, що мають причинитися до її дальшої розбудови і духового росту.

З природи українська жінка є консервативною. Вона шанує традицію та на минулому будує майбутнє, зберігаючи при цьому строгу науку і досвід минулих поколінь. Глибока любов до всього, що рідне, що своє, наказує їй віддати всі свої сили для збереження не тільки своєї родини, але й тих усіх цінностей, які вона працею своїх рук придбала. Вона теж має дар вичувати грядучі події, тоді, коли вони здаються іншим нереальними.

В природі жінки лежить велике почуття краси і гармонії, що в сумі зроджують бажання миру, спокою не тільки для своєї родини, але й організації, для якої вона віддає свої сили. Її творчий дух, повний посвяти, поборює всі труднощі і дає їй силу у далечині вести свій рід, навіть у час найбільшого лихоліття нашої історії.

Оці великі духові прикмети, що ними так щедро Господь обдарував українську жінку, вона використувувала на добро своєї родини і громади. І саме, завдяки їм

українська жінка в світі, часто без піддержки загалу, зуміла створити великі жіночі організації, повні змісту і подивугідної праці, що здобули собі признання громад та стали для них необхідними.

Така саме аналіза насувається в час, коли ми готуємося до нашої великої Зустрічі, бо це допоможе нам краще зрозуміти й розважно сприймати нові течії, поставити границю між потрібним, а зайвим та сприйняти лиш те, що може вийти на добро усім нам, зокрема штовхнути СУА на нові організаційні рейки.

Значення кожної Конвенції є велике, бо вона відзеркалює духа організації, а її постанови зобов'язують усе членство. Вибраний провід є відповідальний перед нею, вона може міняти статут, програму праці, організаційну схему. Тому і не диво, що до неї треба нам підготуватись як слід.

Багатьом із нас вперше доведеться бути на Конвенції СУА, тому варто б призадуматись над її ролюю і підібранням делегаток, що будуть її учасницями. З'їзд СУА, що відбувається що кілька років, це з'їзд усього членства, яке заступлене тут своїми делегатками. Такі з'їзди не є лиш для приємної зустрічі, але для інтенсивної праці, що вимагає від делегаток напруги їх сил, уміння слідкувати за ходом нарад, точної участі в зборах, активного співдіяння у всіх нарадах і дискусіях. Конвенція вимагає теж об'єктивного підходу до всіх проблем, що на перше місце ставлять загальне добро. Конвенція має стати лицем до тих проблем, що їх доводиться зустрічати на місцях праці, бо від їх правильної розв'язки залежить дальший ріст організації. Вона має винести такі постанови, що заторкали б усі ділянки життя, вона повинна своєю програмою охопити не тільки членство СУА, але й українське

жіноцтво в цілому. Конвенція має зайняти становище до подій у Рідному Краю, допомогти йому у визвольній боротьбі та ясно визначити шлях, що ним треба ступати українській жінці, продовжуючи великі й світлі традиції українського жіночого руху, започаткованого Наталею Кобринською. Вона теж має вибрати новий провід, що свідомий своїх завдань і відповідальности, прийме на себе всі ухвалені зобов'язання і поведе Союз Українок Америки до дальшого росту. Вкінці Конвенція має бути оцим цементуючим чинником, що вирівняє всі протиривства, (а всюди вони є), зв'язує всіх членок в одну родину, в якій є місце на різні думки, та у загальній пошані одних до інших, творить один спільний шлях.

Як бачимо — завдання великі, тому й не диво, що делегатка, яку послаємо, мусить бути організаційно вироблена та ознайомлена з працею і проблемами свого Відділу. Вона мусить бути активною членкою, що своєю працею розбудовує нашу організацію. Хоч вона є делегаткою однієї клітини, не може заступати лиш її інтересів, бо від цього є З'їзди Окружних Рад, але вона має доручені їй справи поставити в площину загального добра СУА, розв'язка яких допоможе цілості СУА.

Делегатка має бути готова брати участь у комісіях, що діють на Конвенції і там у резолюціях висловити усі побажання і нові ідеї членства, яке вона заступає. Деякою хобою наших делегаток є те, що вони нерядо виступають із своїми думками і сумнівами. На нашу думку це не є правильне, бо Конвенція є найвідповіднішим до того місцем і кожна делегатка повинна брати у дискусії участь. Коли б не було річевої і будуючої дискусії, тоді Конвенція перемінилась би у збір мертвих

Чи ваш Відділ уже зголосив своїх делегаток?

душ, які лиш на даний знак підносять вгору руки.

Є ще друга важлива сторінка, що повинна заважити при виборі делегаток, а саме — матеріальна. Кожна Конвенція вимагає великих фінансових зобов'язань від Централі і Відділів США. Тому треба добре зважити, кого ми висилаємо на Конвенцію та чи намічена нами кандидатка виправдає себе з покладених на неї обов'язків. Не забуваймо й про те, що на Конвенції працюватиме Номінаційна Комісія і ніхто не знає, кому призначеним буде увійти у керівні органи США.

Щоб делегатки були належно підготовані і свідомі того, чого вони йдуть на Конвенцію, голови Відділів повинні ознайомити їх із ходом Конвенції (в допомозі буде їм наша стаття і програма Конвенції), як також на листьмі подати всі проекти, побажання і питання, що мали б бути заторкнені в нарадах чи дискусії. Така упорядкованість заощадить нам багато часу.

Бажанням усіх нас є, щоб 14. Конвенція США пройшла якнайкраще та щоб у ній перемагав здоровий розум, що виявить себе у плянуванні праці бодай на 10 літ уперед.

США повинен стати притягаючою силою для нового покоління, висловом духа і потреб часу так, щоб Золотий Ювілей США став маніфестацією усіх нас, і тих, що є членками тепер, і тих, що придуть по нас. Ідм до Конвенції в почутті великої відповідальності за долю організації, української жінки на чужині та молодого покоління, що не знає України, але з нею органічно пов'язане і для неї має працювати. Ідмо з одним серцем, хоч із різними думками, але знайдім єдиномисліє в нашій організаційній праці для дальшої розбудови США.

Пам'ятаймо, що ми зобов'язані супроти наших братів і сестер в Україні, і що обов'язком нашим є працювати у взаємній пошані і любові, бо це єдина дорога до здійснення нашої цілі!

Осипа Грабовенська

прес. реф. Гол. Управи США

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ОЛЬГА ЛИТВИН

Тестамент

(Продовження)

ПАНІ РОГАТЕ: Пробачте, одну хвилинку! (Виходить і повертається без жакета й капелюха. Старший пан намагається втекти, але зустрічається з пані Рогате, яка в цей момент входить у кімнату). Ви куди? Хіба не хочете отримати спадщину?

СТАРШИЙ ПАН: Та... знаєте... може ми з вами ще й не родичі... (молода пані хіхікає).

ПАНІ РОГАТЕ (лагідно): Якщо вже прийшли, то прошу сідайте. Зараз усе з'ясуємо, хто родичі, а хто ні. Я вас довго не затримаю. (Старший пан повертається і сідає в крісло. Пані Рогате сідає теж, хвилину оглядає присутніх. Звертається до всіх): Я — Агнеса Рогате. Це ви всі з'явилися на мою об'яву про родичів?

ВСІ: Так, так!

ПАНІ РОГАТЕ (з цікавістю дивиться на 2. молодого чоловіка, що намагається розмовляти французькою мовою): Ви — француз?

2. МОЛ. ЧОЛОВІК: Н-н-ні...

ПАНІ РОГАТЕ: Прошу всіх сідати (сама сидить за бюроком). Мое ім'я — Агнеса Рогате. Досі я була певна, що не маю нікого з родичів на цьому світі. Аж виявляється, що я їх таки маю та ще й багато. Про це свідчить ваша присутність. Це дуже приємно. (Кожен із присутніх щось бурмоче собі під ніс). Справа в тому, що мені 61 рік. Це є вік, коли людина... (старший пан робить рух, щоб утекти — його крісло біля дверей. Пані Рогате садить його помахом руки назад у крісло) ...це є вік, коли людина повинна помаленьку готуватися до кінця життя на цьому світі, і до початку другого життя на тому світі. Це безумовно особиста справа кожного. Але тому, що я не мала дітей і близьких родичів, я мушу залишити комусь свій дім... і невеличку суму моїх заощаджень, що знаходяться в банку. (Павза. Тишина. Пані Рогате вивчає вирази присутніх). Я мушу комусь записати своїх вісімнадцять тисяч грошей, що є у сталій валюті. (Серед присутніх рух і тихі вигуки: О, о! Старший пан крутиться в кріслі, у нього дрижать руки).

ПАНІ Р. (до 1. молодого чоловіка): Як ваше ім'я та прізвище?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Нестор Рогатю

(вимовляє щось середнє між Рогате і Рогатю).

ПАНІ Р.: Рогате чи Рогатю?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Закінчення можна вимовляти так і так.

ПАНІ Р.: Які у вас підстави думати, що ми родичі?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Я маю ґрунтовні підстави... Бачите... моя покійна мама завжди згадувала покійну тету Олену і нерозказала, що... у неї була сестра Агнеса...

ПАНІ Р.: Теж покійна?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Т-так... Ні, покійна мама і покійна тітка Олена...

ПАНІ Р.: Так? А скажіть, будь ласка, що ви зробили б, якби я ввввтра записала на вас усю мою спадщину — гроші і дім, в якому я живу?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Я?.. Я ввввтра ж би перебрався в дім, покинув би працю, яка мені так остогидла. Маруся прислужувала б мені... ну і таке інше... Поїхав би подорожувати... купив би авто... акордеон... мисливську рушницю... ну, й таке інше. Та вже дав би раду грошам.

ПАНІ Р.: Ви переселились би в дім? А я куди мала б подітися? Як на вашу думку?

1. МОЛ. ЧОЛОВІК: Ви?.. Раз ви записуєте дім на мене при житті, то мабуть маєте намір поселитись деінде... ну, скажімо, в старечому домі... чи як там його зовуть... у захисті старих... чи німецьких... Не пам'ятаю докладно, як то звється...

ПАНІ Р.: О! Як це все приємно! Варте найкращого родича... Добре! Ось вам клаптик паперу і напишіть тільки своє ім'я і прізвище так, як воно стоїть у ваших документах... (Пані Р. подає йому білий папір і олівць. Мол. чоловік мучиться, вагається, пише, закреслює і нарешті повертає листок. — Пані Р. читає): Нестор Рогатюк. Прошу вибачити, але Рогатюків у мене в роду не було! (Молода пані хіхікає).

1. МОЛ. ЧОЛОВІК ніяково крутиться в кріслі. Пані Рогате не звертає на нього більше уваги.

ПАНІ Р. (до молодой пані): Як ваше ім'я та прізвище?

МОЛОДА ПАНІ: Ксеня Рогате.

ПАНІ Р.: Що дає вам підстави думати, що ми родичі?

МОЛОДА ПАНІ: Подібність прізвища і ваша спадщина дають мені ґрунтовні підстави думати, що ми родичі. Також подібність в обличчі... фігурі... манірах... усе чисто у вас таке, як у тітки Тетяни, а я викапана тітка Тетяна... також я дуже люблю собак... тітка Тетяна теж дуже любила собак... і ви любите собак...

ПАНІ Р. (здивовано підіймає брови): Цього всього ще замало. Чому ж ви таки вважаєте, що ми родичі?

МОЛОДА ПАНІ: Я маю багато родичів і всі вони на прізвище Рогате, то чому ви не були б моєю родичкою також?

ПАНІ Р. (дає їй папір і олівець): Прошу написати чітко ваше ім'я і прізвище так, як воно зазначене у вас в документах.

МОЛОДА ПАНІ (пише, закреслює, пише, подає).

ПАНІ Р. (читає): Ксеня Рогатка. Рогатка? (стригає). Я пригадую вас зі шпиталю. Це ви прийняли дозу насонних таблеток, бо закохались в одруженого чоловіка? Ми з вами часто розмовляли про те. Ви знали моє прізвище. Чому ж ви тоді не зголосили до мене, як родичка?

МОЛОДА ПАНІ: Але ж мене всі знайомі зовуть — панна Рогате!

ПАНІ Р.: Можливо. Але, на жаль, прізвища Рогатка у мене в роду не було. (Молода пані ніяковіє і сердито нишпорить у своїй торбинці. — Пані Р. звертається до старшого пана): Як ваше ім'я і прізвище?

СТАРШИЙ ПАН: Пи-лип Роганчик... я... я попав сюди помилково... випадково...

ПАНІ Р.: Дякую за відвертість. Цього мені досить. (До 2. мол. чоловіка — делікатно, ввічливо, трохи з іронічною усмішкою): Як ваше ім'я та прізвище?

2. МОЛ. ЧОЛОВІК: Моє ім'я Вадим, прізвище — Созон. (Дістає з кишені ролончик і розгортає). Ось наша родословна з 19. сторіччя. Ось, прошу подивитися. Прізвище Рогате переплітається з прізвищем Рогате і Созонів багато разів...

ПАНІ Р.: (Зацікавлюється. Розглядає родословну. Молода пані і собі встромляє носа в родословну. 1. мол. чоловік, щоб розважити ніяковість і собі виявляє зацікавлення родословною. Старший пан використовує си-

туацію, хапає капелюх і вислизає з кімнати. Його газета лишається на підлозі). Цікаво! Прізвища Рогате і Рогате дійсно часто зустрічаються у вашому шановному родовому дереві. Ось графиня Рогате, ось інша аристократка Рогате. Але вони вже щезають у кінці 19. сторіччя. Та справа не в цьому. У моєму роді немає аристократів ані графинь. Я — простого селянського роду. Тепер — хто з вас претендує на посвоячення зо мною? (Павза). Ніхто? А де ж поважний пан? Зник? Ще раз запитую, хто з вас твердить, що він мій родич? Ніхто? Наша авдієнція закінчена. Прошу вибачити. До побачення! (Присутні встають і виходять, як побиті пси).

ПАНІ Р. (ходить кілька разів здовж кімнати): Цікаві зустрічі! Як люди падкі на те, що вони не заробили, на що не затратили жодного руху, жодної енергії (ще ходить по кімнаті). Позліталися, як мухи на труп! (Зупиняється біля портретів собак). Що більше я вивчаю людей, то більше люблю своїх собак! (Дзвонить телефон). Галло? Це я, Агнеса Рогате. Як здоров'я Джоні? Вона ще не родила? Ні! Ну, добре! Повідомте, прошу, зараз же, як що буде нового. На все добре, пане ветеринаре! Дякую! (вішає слухавку. Входить Маруся).

МАРУСЯ: Я вже скінчила прибирати.

ПАНІ Р.: Чи ви нагодували Джімі?

МАРУСЯ: Так.

ПАНІ Р.: Дали печінку і вітаміни?

МАРУСЯ: Усе, як завжди.

ПАНІ Р.: Можете йти додому. На все добре. Я побачу вас завтра.

МАРУСЯ: До побачення! (Виходить).

ПАНІ Р. (шукає щось у шухляді. Хтось стукає у двері.): Прошу! (Входить магістер Сканек). О, рада вас бачити, пане магістре! (дружно подає руку).

СКАНЕК: Дякую. (Сідає й витирає хусткою лоба. Вовтузиться з портфелем і риється в ньому).

ПАНІ Р.: Чаю чи вина?

СКАНЕК: Яке дивне запитання! Звичайно, вина!

ПАНІ Р. (дістає з шафки пляшку вина, бокали й наливає). За вашу віллу в Італії!

СКАНЕК: За успішне зложення вашого заповіту! (П'ють). Я бачив вашу об'яву в газеті. Чи хтось зголо-

ПАНІ Р. (сміється): Безумовно зголосився. В цій країні десятки чужинецьких прізвищ вимовляється, як Рогате. Я мала годину величезного задоволення, розмовляючи з претендентами на родичів, чи вірніше на спадщину. Але всі вони лиш грали на подібності прізвища і зовсім губилися, коли я починала розмову про якісь докази посвоячення.

СКАНЕК: Ви не маєте родичів, але ви повинні б записати на когось... рідного духом... на когось, хто б вам... ну, скажімо, людину, що в тяжку для вас хвилину підклала би вам своє плече і ви могли б покласти голову на нього і виплакати своє горе...

ПАНІ Р.: Яке горе? Я не знаю горя! Коли помер мій чоловік, то на те були логічні причини — склероза, вада серця і таке інше. Мужчини починають умирати з 52-ох років. А плакати на чийомусь плечі я не маю потреби.

СКАНЕК: Чому б вам не записати всього Марусі? Ви мені так багато доброго говорили про неї! Вона догляне вас і собак!

ПАНІ Р.: Марусі? Ні! Я плачу Марусі більше, ніж хтось інший платив би. І буду добре платити, поки вона у мене працюватиме. Маруся на добрій дорозі у житті. Вона пів дня працює, увечорі вчиться. Її наречений також. Ось вони одружаться і будуть вести нормальне життя нормальних трудовиків. Чому я маю допомогти їм перескочити один етап життя, коли людина чогось прагне, добивається, бореться?

СКАНЕК: Пані! Я знаю вас уже досить давно, але ви мене тепер дивуете. Так ніби радитеся зо мною, як із другом і в той же час не хочете погодитися, що Маруся є найкращий і найближчий кандидат на вашу спадщину?

ПАНІ Р. (Наливає йому ще вина): Ні, пане магістре! Нехай Маруся йде своєю нормальною дорогою.

(Докінчення буде)

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Знов наспіли пожертви на висилку журналу для старших, самітніх жінок в Європі. Удруге уфундувала передплату п-ні Олена Залізник із Монтреалу. Вперше пожертвувала передплату п-ні Ірина Винницька з Філадельфії, а п-ні Анна Юга з Пітсбургу призначила на те нагороду, що припала їй за 5 приєднаних передплатниць. Щире Спасибі!

Пам'яті соняшної людини

Несподівана смерть бл. п. Антоніни Кульчицької повернула наш погляд в ту околицю, звідкіля вона походила. Містечко Шамокін — це одне з перших наших поселень у горах Пеннсилвенії. Там вона прийшла на світ в сім'ї наших поселенців-піонерів.

Трудні й суворі це були часи! Про те любила розказувати Антоніна, коли мова зійшла на те. Правда, сама вона їх не переживала. Це її дід Степан Мурдза прийшов у 90-их рр. з Лабови на Сянїчї до Америки. Щойно заробивши трохи гроша, міг спровадити з Лабової дружини, а ще пізніше двоє дітей. І так найстарша дочка, 8-літньою приїхала до Америки. Коли доросла літ, вийшла за хлопця з Лабової Вишньовського. Це вони стали батьками Антоніни Кульчицької.

Цікаво було слухати її оповідаць! Не тільки про труднощі і злидні перших часів. Але й про те, як поволі росла українська громада та знаходила свій шлях. Найближча українська, католицька парохія була в Шенандо у віддалі 30 миль. Поїзду ще тоді не було, отже раз на місяць усі парохіяни вирушали зараня в суботу, щоб поспіти в неділю на Богослужбу. А по Богослужбі збирались зараз же в поворотну дорогу, щоб уночі повернутись до Шамокіну. А в інші неділі місяця люди сходились до хати Степана Мурдзи — послухати слово Боже. Бо він був письменний і міг їм прочитати уступ із Святого Письма чи Псалтиря. Пізніше, коли провели залізницю, тоді о. Т. Обушкевич, парох Шенандо, приїздив раз на місяць відправляти. І знову перші Богослуження відбувались у хаті Степана Мурдзи.

У подружжя Вишньовських було четверо дітей. Та це вже було тоді, коли в Шамокіні була своя церква і школа. Тому обидві дівчинки Ольга й Антоніна виростили у своєму середовищі. У цій 3-класовій школі навчав учитель М. Бачинський з краю, що рівночасно працював при парохії дяком. Пізніше коротко був учитель Андрейко, а потім цю роботу перебрав Йосип Стеткевич. Навчання вело-

ся виключно українською мовою і діти щойно по закінченні цієї школи переходили до американської. Окрім звичних предметів українознавства Й. Стеткевич дуже дбав про навчання хорового співу. Діти співали в церкві Утреню а мішаний хор дорослих на Службі Божій. Були ще шкільні вистави й свята і це все давало дітям повне почуття приналежності до своєї громади. Та й залишило в них досконале знання української мови, що ним так відзначалась Антоніна.

Але не судилось їй там вік звікувати. Знаючи добре українську мову у слові і письмі, її незабаром запросили до друкарні „Америки“ на лінотипістку. Молода Антоніна скоро вивчила це вміння та недовго його виконувала. Вже в 1921 році доля судила їй стати дружиною Еміля Кульчицького, що недавно тому прибув із краю. Подружжя відкрило нотаріальну канцелярію в українській дільниці. Господь поблагословив їх синком і здавалось, що ніщо не захмарить щастя молодой матері.

Аж несподівано прийшов удар. Внаслідок нещасливого автомобілевого випадку дитина згинула на очах матері, а її поважно покалічено. По довгій недужі Антоніна прийшла до себе. Віра в Бога та погідна вдача допомогли їй пербороти це горе. Пізніш народилось їй ще троє дітей, що їх виховала разом з чоловіком. Але передчасна сивина при її молодому обличчі завжди нагадувала цю жахливу втрату.

У 1928 р. подружжя Кульчицьких перейшло до іншої дільниці міста. Там Антоніна Кульчицька знов допомагала чоловікові в канцелярії. Завдяки її особистій культурі та вродженим здібностям вона дуже добре опанувала цей фак. Канцелярія п-ва Кульчицьких багатьом нашим людям допомагала у звичних а то й трудніших справах і в цьому велика її заслуга. І коли там творився новий 46 Відділ США, то втягнув у свою дію й цю молоду ще жінку. І тут, як і в нотаріальній канцелярії, проявились її вроджені здібності — ввічли-

вість і діловість у роботі. Повних 19 літ вона була секретаркою цього Відділу, а в дійсності стала його душею, бо так любили й шанували її його членки.

З роками Антоніна Кульчицька вросла в організацію, набрала досвіду і значення. То ж не диво, що на 8. Конвенції США у 1948 р. у Філадельфії вибрано її першою містоголовою й вона сповняла це завдання аж до 1953 р. Тоді на 10. Конвенції у Дітроїті перейняла пост. фін. секретарки, що є однаково відповідальний, а вимагав ще її фахового знання. На цьому пості в Гол. Управі вона провела повних 12 літ аж до її передчасної смерті.

Ще одна невелика риса зраджувала велику культуру цієї соняшної людини. Антоніна Кульчицька любила й розуміла наше народне мистецтво. Вона ніколи не бачила України, але відчувала її красу. І коли викомбїнувала якусь вишивку або прикрасила нею свою суконку, то це було зразком доброго стилю і вишуканого смаку.

І так зосталась у нашій пам'яті Антоніна Кульчицька — культурною одиницею, люблячою матір'ю, здібним фахівцем, відданою громадянкою. Який талановитий наш народ! Український осередок у горах Пеннсилвенії виростив здорове, шляхетне зерно. Із нього виростала така постать, що нею може пишатися й найбільш розвинене суспільство. Л.

АМЕРИКАНКИ ТАНЦЮЮТЬ ГОПАКА

Цікавим доказом, як можна при кожній нагоді ширити відомості про Україну, послужить вчинок молодой українки, що закінчила Академію св. Урсулї в Бронксі. Там на закінчення шкільного року відбувся виступ, на якому група молодих американок у стилевих українських строях відтанцювала гопака. А навчала їх того товаришка Мелася Цегельська. Вона вивчала українські танки у Василя Авраменка й Роми Прийми-Богачевської. Відбула зі своїми товаришками численні проби й подбала про відповідні для того строї.

Бідна, бідна дитина...

На звук цих слів стає перед нашими очима якесь замурзане малюнок на кривих, кістлявих ніжках. Перелатаний одяг з когось старшого, пальчиком завжди робота біля носика. Чиї ж почування не сколихнулися б на такий вид? А вже найбільше, мабуть, зворушує він жіноче серце. Після першого враження приходять, зрозуміло згодом: — Певно якась сирітка... Або дома якесь нещастя: недуги, нужда... Згодом долучується і злобне: — А може мати його така, що про бідне малюнок не подбає: не вміє, не нагодує, не одягне...

Тут, у країнах нового поселення цей образ якось ніби відходить у забуття. Приймаємо до відома, що десь там живуть такі напівнагі мурина, поргоченята, чи діти бездомних сільських зарібників на американському Півдні.

Але ми, українці, завдяки нашій працьовитості, та запопадливості, зуміли добре використати нагоди, які давала нова країна поселення. І в дуже великій більшості, влаштувалися ми таки непогано.

Коли поглянете на наших, українських дітей, особливо коли збереться їх більше, в церкві, в школі чи на якійсь імпрезі, не можна нарадуватися їх здоровим, охайним виплеканим виглядом. О так, українська мати, недаром прославлена самим Шевченком, добившись врешті потрібних матеріальних засобів, добре дбає, щоб її дитина мала якнайкращі умовини розвитку! І це старанне піклування дає свої наслідки, зрозуміло!

І не лише, коли йдеться про фізичний розвиток! Хіба не переконають нас численні сторінки часописів з переліком успіхів наших дітей та молоді в різних ділянках, що й тут батьки добре використовують дані їм можливості?!

Справді, здавалося б, є причина радити без ніяких застережень. А одначе... На жаль, є і „одначе“:

— Ігорчику, ти читаєш „Веселку“?

— Ні, навіть ніколи не бачив!

— Проси батьків, щоб передплатили тобі!

— Не можуть; саме купили хату в кращій дільниці, як досі!

Або знов:

— Орісю, яку українську книжечку купити тобі на іменини?

— Книжечку? Я вже маю одну у українську книжечку!

А поміж матерями:

— А мій Тарасик зовсім не хоче читати українських книжок. Але за те англійські! Відірвати його від них не можу! Ось недавно мусіла знов купити йому цілу серію, за кількадесять доларів!

То знов добродушна бабуся:

— Хіба ж я жалувала б Петрусові української книжечки? Я — своєму внукові? Тільки лихо, що їх нема. Ось я хотіла купити йому цю книжечку, що мені покійна бабуся завжди до сну читала — і нема її в книгарні!

Ці шриптові розмови не значать, що так буває і всюди в нас. Але почуєте їх так часто, в зустрічах з дітьми та з батьками, що годі не присвятити їм уваги. До того ж надто видно вислід такої саме постави у батьків, а через те і в дітей: гори українських дитячих книжок припадають порохом на книгарських полицях. А наскільки більше їх коротає свій вік безвихідно в авторських шухлядах, бо ніяк видати! А скільки просто ніколи не написані, бо навіть писати, коли книжка і так ледве чи дійде до молодого читача!

Та не розжалоблюймося над долею книжки! Вона — мертва річ, і ні жалю ні сорому не відчуває! Звернім увагу на нашу дитину. На ту, що змалку вчиться в батьківському домі про вартість матеріальних дібр, а на книжку там місця не стає. Чи на ту, яка ніколи не мала нагоди засмакувати в читанні рідної книжки. Яка навіть не знає, що кожна книжка — нове відкриття, новий, окремий світ, і що справу за тим новим можна гасити шораз новою книжкою — в безконечність!

І мати, яка майже хвалиться, що її дитина не хоче читати своєю мовою! Чи так само вона хвалиться б наприклад, що її дитина має недокрів'я від недостатньої

відживи? А тут, очевидно, не вважає вона цього гріхом і занедбанням супроти дитини, що не навчила вона її вже змалку читати українською мовою та знаходити в цьому приємність!

Тимчасом же дитина росте! А тому, що українська дитина вже по своїй вдачі „голодна та жадна знання“, вона жадібно втягає в себе все, що приносить їй оточення. Тільки чия це повинна бути турбота, щоб дитина вбирала в себе поряд з чужим теж і своє? Чи не батьків?! А це „своє“ в дуже великій і незаступимій мірі саме в українській книжці. Там той світ мрій, „звірів, що говорять“, небувалих пригод та героїв. Цього світа потребує до свого нормального розвитку не менше, як їжі, одягу та материнної любови. І коли цей дитячий світ буде український, то й дитина виросте на українця. Бо українство буде тоді для неї першим, а тому й найсильнішим переживанням, і на ньому тільки може школа та виховники будувати опісля справжню національну свідомість.

Це завдання батьків — дати дитині в руки українську книжку. Але справа громадянства, подбати, щоб ця книжка була і могла дійти до рук батьків. Коли говоримо про громадянство, то це не лиш про письменників, мистців-ілюстраторів та видавців. Тут мова і про Церкву, школи, молодіжні організації, а в неменшій мірі й про жіночі, про нашу пресу, які спільно повинні подбати, щоб батькам не забракло інформацій про кожен нову книжкову появу, та щоб могли вони її добути для своїх дітей.

Поміж громадськими чинниками треба особливо згадати Об'єднання Працівників Дитячої Літератури ім. Леоніда Глібова. Ця невелика горстка людей вже 20 років дбає, щоб була українська книжка для української дитини у вільному світі. Саме з початком нового шкільного року це Об'єднання починає посилену дію за поширення нашої дитячої книжки. І

сподіється, що й усі інші громадські чинники не відмовлять у цьому своїй співпраці.

Але вислід навіть усіх зусиль цілого громадянства залежить все ж таки від кожної поодинокі людини: від матері, батька, чи іншого члена родини, які рішають дитині книжку купити та прочитати; чи припилювати, щоб прочитала. Як звичайно з-поміж цілої родини таки найбільший обо-

в'язок і відповідальність тут на матері.

Це вона повинна вважати своєю гордістю, коли може похвалитися, що її дитина багата-багата найкращим багатством: що в її кімнаті велика шафка українських книжок, а в мріях і снах панують жучок-щербачок, і медовий Телесик, і Мелася, і малий упівець Михайлик, і гномик-Ромтомтомик; а всі — українські!

Наші градуантки

Наспіла листа градуанток каледжів і університетів Нью Йорку, що її зладила Окр. Рада США. Можливо, що нею не охоплені всі молоді жінки, що закінчили вищі студії в 1965 р. У нашій метрополії нелегко зладити такий перегляд. Тому прохаємо тих, що не знайшлися на цьому списку, подати свої дані Окружній Раді США.

Марта Чапельська, студії музики в Джуліярд Скул оф Мюзик із степенем магістра. Бувша учениця УМІ в (Нью Йорку, виступала на міській радіостанції „Янг Америка Плейс“, член Американської Музичної Ліги. Була членом Укр. Студ. Громади при Колумбійському Університеті.

Марта Савчак, студії бібліотекарства в Колумбійському університеті зі степенем магістра. Редакторка Студентського Слова в „Свободі“ від 1962 р., член Гол. Управи СУСТА від 1963 р., б. голова Укр. Студ. Клубу Колумбійського університету, член Ред. Колегії журналу „Горизонти“ і Ред. Колегії журналу „Фенікс“.

Мая Падох, студії хемії зі степенем B.S. в каледжі св. Вінкентія. Користувалась стипендією каледжу і стейту Нью Йорк, майже весь час студій була на деканській листі та очолювала різні студентські гуртки. Закінчила з відзначенням. Дістала асистентуру в Реселер Політехнічному Інституті, де буде продовжувати студії магістерії.

Таня Лютик, студії політичних наук в університеті св. Джана зі степенем B.A. на протязі 3-ох літ. Була стипендисткою (Ріджент Сколаршип). Плянує вчити у школі св. Юрія в Нью Йорку і рівночасно буде готуватись до магістерії в університеті св. Джана.

Оксана Макаревич, студії фізики у Менгеттенвіл Каледжі зі степенем B.A. Закінчила з відзначенням „sum-

ma cum laude“. Користувалась стипендією (Ріджентс сколаршип). Продовжує студії для осягнення магістерії в Університеті Нью Йорку, де одержала повну стипендію.

Лідія Василичин, студії хемії в Гантер Каледжі зі степенем B.A. Закінчила з відзначенням „cum laude“. Користувалась стипендією „сколаршип грент“. Упродовж студій у каледжі була на деканській листі. Одержала повну стипендію на дальші студії в Університеті Нью Йорку, де плянує досягнути магістерію.

Марта Савицька, студії історії в Квінс Каледжі зі степенем B.A. Під час вакацій працювала в бібліотеках, полюбила цю працю і тому почала готуватись до магістерії з бібліотекарства в Праг Інституті в Нью Йорку.

Марта Книш-Базарко, студії біології і фізіології зі степенем B.A. в Гантер Каледжі. Плянує вчити і продовжувати студії, щоб досягнути магістерію з ендокринології.

Марта Кокорудз-Левицька, студії російської літератури зі степенем B.A. у Барнард Каледжі в Нью Йорку. Продовжує студії в Колумбійському університеті для осягнення магістерії з бібліотекарства.

Звенислава Барагура, студії російської мови в Ситі Каледж зі степенем B.A.

Лідія Винник, студії англійської мови в Гантер Каледжі. Студії магістерії буде продовжувати при Ситі Каледжі.

Ірина Демидович, студії зоології і передмедичні в Гантер Каледжі зі степенем B.S. Вступила на студії дентистики в Університеті Нью Йорку.

Джан Робертс, студії хемії в Гантер Каледжі зі степенем B.S. Готується до магістерії з хемії в університеті св. Джана.

Марія Глуха, студії педагогії в Ситі Каледж зі степенем B.A. Плянує вчити.

Богданна Керчньовська, студії педагогії в Ситі Каледжі зі степенем B.A. Плянує вчити в школі св. Юрія в Нью Йорку.

ЗАМОВЛЯЙТЕ КОМПЛЕТ ЖУРНАЛУ ГРОМАДЯНКА

з років 1946—1949

— 5 чисел коштує 1 дол. —

У підготовці до Ювілейного Жіночого Конгресу, що відбувся у Станиславові в 1934 р., розписано Конкурс на стилізоване народне вбрання. Мих. Ольшанська-Стефанович зладила проект одягу, оснований на давньому жіночому вбранні наших міщанок. „Жупана“ або „бекешка“ темносиньої краски з червоним коміром. Під намистом стяжка, на голові фез, пов'язаний білою гаптованою переміткою. Спідниця рясована. Пишний гаптований пояс.

M. Olshanska Stefanovych made a design of an old Ukrainian folk wear

З Авторського Вечора

Вістка про вшанування Михайлини Ольшанської-Стефанович у Шикаго схвилювала жіночий світ. Тих старших тому, що вже довгий час не бачили на виставках її картин. А тих молодших тому, що влаштування виставки у сполучі з авторським вечором нечасто трапляється. Окружна Рада США і Гурток Книголюбів справив чималу несподіванку всім, що цікавляться мистецтвом.

І справді! Багатий, самобутній талант надто довго проживав у тіні. Пригадаймо собі етапи розвитку, що причинились до його формування.

Михайлина Ольшанська — уродженка Хирова. Згідно з традицією галицьких приходств вона побирала свою освіту в Перемиському ліцеї і там уже проявився її непересічний хист до рисунків. Підставу мистецької освіти одержала від проф. Івана Скрутка, що навчав рисунків у тій школі. Це й пробудило охоту до дальшого навчання і молода дівчина продовжувала його у Львові у проф. Станіслава Батовського, визначного маляра-баталіста.

Подружжя й материнство перервало на деяких час образотворчі студії. Разом із чоловіком д-ром Іваном Стефановичем і сином молода мисткиня замешкала в Миколаєві над Дністром. Але мистецькі зацікавлення не погасли. Навпаки, вони скріпились відколи в гостинній хаті п-ва Стефановичів проживав якийсь час проф. Петро Холодний. Михайлина Стефанович стала його студенткою і під його проводом вглиблювалася у суть українського мистецтва. Проф. Холодний спрямував її зацікавлення на багате мистецтво Сходу та вказав на його впливи на Україну. Молода малярка почала пробувати своїх сил в іконописі і графіці. У національному Музеї стала працювати над реставрацією ікон під проводом д-ра І. Свенціцького і проф. Пещанського. Її мистецька індивідуальність збагачувалася але прагнула також ширших об-

ріїв. А тих могла їй дати тільки загранична мистецька школа.

У тому часі молоду жінку стрінуло велике горе — передчасно помер її чоловік. Але вона не заломилася, бо обов'язки матері й улюблене мистецтво давало зміст її життю. Залишивши сина під опікою батьків вона виїхала до Парижа, де завершила свої студії дипломом вчителя рисунків нижчого й вищого ступеня. Повернувшись із Парижа, вона проживала в батьків у Хирові та готувалася до нострифікації свого диплому. У тому часі вона виконала на замовлення ректора Богословської Академії, теперішнього кардинала о. Йосифа Сліпого, ікони для каплиці. Малювала також ікони для каплиці Філії української гімназії у Львові.

Михайлина Стефанович - Ольшанська була тоді вже відомим мистцем із власним обличчям. Її зачислюють до наших нео-візантиністів, що їм дорого відкрив Михайло Бойчук. Але своєрідний шлях її навчання, завершений у зах. Європі, збагатив її вираз та надав йому особливого звучання. Переборовши вплив П. Холодного Михайлина Стефанович-Ольшанська стала на свій власний шлях.

З того самого часу походять також її проекти сучасного одягу, основаного на давньому міщанському вбранні Хирова. Михайлина Стефанович-Ольшанська відгукнулася на Конкурс того роду, що його проголосив Союз Українок з нагоди скликання Жіночого Конгресу у 1934 р. Її проєкт єдиний звернув увагу на багатство міщанського строю, що до того часу був дуже мало знаний.

Вибух війни перервав ці плани. Мисткиня пустилася із родиною в велику мандрівку, що запровадила її через Німеччину за океан. Та в усіх зупинках цього шляху залишилися сліди її праці. У Кракові вона працювала над ілюстрацією книжок, у Німеччині брала участь у виставках, що принесли їй членство в Freie

Михайлина Ольшанська-Стефанович
Ukrainian painter Michalina
Olshanska-Stefanovych,
now residing in Chicago, Ill.

Künstler Union. В ЗДА вона на-в'язала контакт із американським мистецьким світом та виконала численні портрети.

А невтомні Союзянки в Шикаго зуміли відкрити ще один аспект її мистецьких зацікавлень — поезію. Це довго заховане джерело мистецьких переживань проявилось публиці щойно тепер. Читачки Нашого Життя мали нагоду ствердити це з недавно поміщеного вірша „Відгук“ (Н. Ж. ч. 5, 1965). Там сполучилася уява малярки зі світом нашої старовини. Поетичне слово відлунюється в ній також словами інших поетів і Михайлина Стефанович-Ольшанська стала перекладати. Багато творів світової літератури вона вже переложила на українську мову.

Оце й дало підставу до авторського вечора мисткині. Яке дивне переживання! У залі з переглядом її картин, що відзеркалюють її багатий образотворчий світ — залунали слова, що творять картини з думок і відчужань. Таке проглиблення таланту не всім дається. Тим, що мають те щастя, воно збагачує одну ділянку другою, допомагаючи у виразі й леті.

Л. Буря

Коли в Вашій місцевості немає Відділу США, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

НОВІ ВИДАННЯ

Докія Гуменна: Скарга майбутньому. Роман. Об'єднання Українських Письменників „Слово“. Нью Йорк, 1964. Ст. 326. Ціна 5 дол.

Найновіший твір письменниці — може й найбільш ревелюційний. Людина, що стоїть в осередку його, розкриває нам свою душу. Її шукання, що хитаються між вартістю приязні, ціною кохання, гордістю самоти — дають у висліді душевний спокій, що його вона найбільше прагне. А з його нутра вилонуються оті незримі нитки, що в'яжуть її з історією свого народу, з життям свого рідного міста. Це вже розгорнено в дальшому томі — книжці „Хрещатий Яр“.

Д-р Ілля Витанович: Історія українського кооперативного руху. Із праць Історично-Філософської Секції НТШ. Т-во Української Кооперації, Нью Йорк, 1964. Із передмовою автора. Ст. 624. Ціна 15 дол.

Історична праця охоплює час від перших кооперативних товариств в Україні (Харківське Споживче Т-во) аж до розвитку широкої кооперативної мережі на західних землях. Матеріал поділений на розділи, в яких замкнені певні кооперативні типи й осяги. Для нас особливо цікавий уступ п. н. „Співпраця жінок в західно-українському кооперативному русі“. Тут є згадка про видатних працівниць кооперативного руху, як Ольга Бачинська, Неоніля Селезінка, Іванна Блажкевич. Подано також список кооператив, що їх засновано з переважною участю жіноцтва. Між ними вибилась на перше місце кооп. „Українське Народне Мистецтво“ у Львові, що її Надзірну Раду очолювала Ірина Бонковська.

Л. Б.

ПОКАЗИ ПИСАННЯ ПИСАНОК

У кожному нашому осередку в ЗДА маємо знавців писанчарської справи, що у Великодньому часі демонструють це вміння тисячам глядачів. Але мало кому відомо, що в родині проф. Олександра Грановського також плекають цей наш обряд. Дружина професора, хоч не українка з роду, ви-

Сорок сторінок

До 14 Конвенції СУА вже недалеко. Час підрахувати нашу працю і осяги, та наздігнати те, що ще не зроблено.

Наш клич „У 40-ліття — 40-сторінкове «Наше Життя»“, хоч стрінув дуже багато прихильних відгуків — доказом чого збільшене число передплатниць — все ж таки не був так спонтанним, щоб можна було вже думати про зреалізування наміченого плану.

Союз Українок Америки розростається, а з цим поширюється програма праці, обіймаючи щораз то нові ділянки життя. Самозрозуміло, що і „Наше Життя“ мусить поширити свої рямці, щоб вмістити новий зміст праці, нові проблеми, що їх несе кожен день, мусить членки на сторінках журналу, шукаючи розв'язки справ і дружньої поради. Досвід минулого показує, що 4 рази до року 40-сторінкове число виповнене по береги, а матеріалів до редакції напливає щораз більше і всі вони цікаві і цінні. Це доказ нашої живучасті і дії.

Тому й не диво, що членство, яке ставить до нас вимоги поміщувати їхні дописи на час, буде згідне з нами, що нам треба за всяку ціну побільшити „Наше Життя“ до 40 сторінок, щоб заспокоїти потреби СУА і наших читачок.

Ми щасливі, що маємо власну пресу, і бажанням нашим є, щоб „Наше Життя“ мало щораз кращий зовнішній вигляд і цікавий зміст, охоплюючи всі ділянки заінтересування української жінки. В осередку нашої уваги стоїть молоде жіноцтво, для якого „Наше Життя“ повинно стати другом, бо воно природна зміна, що прийде до нас.

Не сумніваємось у тому, що всі ми раді б бачити „Наше Життя“ в повній його зовнішній красі і глибоке змістом. Та бажання — а дійсність, це не те саме. Щоб їх звести в одне, треба продумано працювати, бо йнакше бажання залишаться у сфері нездійснених мрій.

Починаючи новий сезон праці, зробимо постанову, що ми такі докладемо всіх зусиль, щоб здобути нових передплатниць, а кожна з нас у цей змаг вкладе лиш одну нову передплату. Так мало прохаємо від наших читачок, але як багато користі зможемо через це осягнути!

Навчимося перш за все скласти жертву праці, власними силами добувати те, до чого змагаємо і не думати, що хтось за нас це зробить, бо ніхто інший, тільки ми, членки Союзу Українок Америки, держимо в руках долю „Нашого Життя“.

Ми певні, що це буде велика і радісна хвилина, коли на Конвенції, у 40-ліття Союзу Українок Америки зможемо скласти в дарі 40-сторінкове „Наше Життя“.

Тож берімся до праці, а успіх буде наш!

Осипа Грабовенська
прес. реф. Гол. Управи

вчила писання писанок досконало. А від неї навчилися писати й діти. Дочка Сандра Армстронг, заміжна за меййором міста Колумбія Гейтс, демонструє це писання в американському світі.

У цьогорічному сезоні п-ні Армстронг дала около 20 показів писання писанок у різних американських організаціях. Щоденник Твін Сіті „Ст. Пол Пайонір Прес“ помістив у своєму

святочному числі докладний репортаж із світлинами про її демонстрації. У ньому подані рисунком головні писанкові мотиви, а в світлинні з'ясований процес писання. Доволі точний текст подає дані про походження писанки.

Покази п-ні Армстронг мають уже свою популярність. Її запросили на наступний рік із виступом різні групи у стейті Мінесота.

ПРОГРАМА

XIV. Конвенції Союзу Українок Америки

яка відбудеться

в Нью Йорку

в готелі Статлер при 34-тій вул.

У ДНЯХ 26.—29. ЛИСТОПАДА 1965 Р.

ЧЕТВЕР, 26. ЛИСТОПАДА:

Год. 9:00 рано: Річні Збори Гол. Управи СУА

Год. 6:00 увечорі: Реєстрація делегаток

П'ЯТНИЦЯ, 27. ЛИСТОПАДА:

Год. 9:00 рано: Реєстрація делегаток

Год. 10:00 рано: Відкриття Конвенції

Вибір Конвенційної Президії

Представлення делегаток

Вибір Комісій — Номінаційної, Звігової, Резолюційної (конвенційних) і Організаційної, Культ.-Освітньої, Виховної, Зв'язків, Сусп. Опіки, Пресової, Фінансової

Год. 1—2 по пол.: Обідова пора

Год. 2:00 по пол.: Звідомлення голови Централі

Год. 6:00 увечорі: Від'їзд автобусом до Українського Інституту Культури, де відбудеться Конвенційний Панель на тему: „Зберігаймо силу нашого поселення“

Год. 9:00 увечорі: Чайне прийняття заходами 72 Відділу СУА

СУБОТА, 28. ЛИСТОПАДА:

Година 9:00 рано: Звіт Звігової Комісії

Звіт фінансовий

Звіт Контр. Комісії

Дискусія над звітами і їх прийняття

Звідомлення Комісій

Ухвалення внесків Комісій

Год. 1—2 по пол.: Обідова пора

Год. 2:00 по пол.: Сесія англомовних Відділів із доповіддю на тему: „Пізнаймо корінь нашого походження“ і дискусія

Год. 3:30 по пол.: Сесія молодечих Відділів із доповіддю і дискусія

Год. 6:00 увечорі: Кінець Сесії

Год. 7:30 увечорі: Бенкет у готелі

НЕДІЛЯ, 29. ЛИСТОПАДА:

Год. 8:00 рано: Служба Божа

Год. 10:00 рано: Вибір Головної Управи

Год. 1—2 по пол.: Обідова пора

Год. 2:00 по пол.: Звіт Резолюційної Комісії

Ухвалення резолюцій

Год. 5:00 по пол.: Закриття Конвенції.

Успіхи жінок

Професійно-громадські осяги нашого жіноцтва свідчать про його велику виробленість. Недавно тому наша преса принесла вістку про вирішення п-ни Ольги Шустер у Дітройті. Вона обрана головою Дітройтської Виховної Асоціації, що гуртує около 11,000 вчителів. Рівночасно ввійшла у дирекцію стейтової Виховної Асоціації з 70,000 членів.

П-на Ольга Шустер — це дочка бл. п. Юлії Шустер, першої голови Союзу Українок Америки. П-на Ольга добре відома також із своєї праці в нашій організації. У 1955 р. увійшла до Головної Управи СУА, як референтка молоді, а в пізніших роках до Контрольної Комісії. У 1958 р. вона була головою 37 Відділу СУА в Дітройті, а в 1960 р. головою Округної Ради СУА там же. У громадську працю вкладає разом із великою відданістю цілям організації — пляновість і систематичність.

**

*

У березні ц. р. здивував українське громадянство Едмонтону самостійний виступ мисткині Парасі Іванець. З нагоди чайного прийняття Т-ва „Добра Воля“ влаштовано виставку около 55 її картин.

П-ні Іванець 5 літ відвідувала мистецьку школу проф. Ю. Буцманюка, а потім у рр. 1962-64 вечірні курси малярства Альбертського університету. На виставці найбільше проявилася вона в пейзажі. Тут наша преса відмітила її кольорит і відчуття світляних ефектів. Одначе і в рисунку п-ні П. Іванець виказує опанування форми й руху та впевнену техніку. Цей перший самостійний виступ нашої мисткині каже сподіватися її дальшого успішного шляху.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Нашій дорогій містоголові, пані Ользі Літинській висловлюємо найщиріше співчуття з приводу смерті її незабутнього чоловіка, бл. п. Франца Літинського. Замість квітів на його свіжу могилу складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Управа 57 Відділу СУА
в Ютиці

ІЗ ЛИСТІВ ДО ГОЛ. УПРАВИ СУА

Подяка стипендистки

Підписана, студентка Ольга Романчук, яка користалася цілий рік із Вашої стипендії, має приємність повідомити, що з місяцем липнем 1965 завершує свої студії позитивно, і після вакаційного часу, має в пляні розпочати самостійну працю.

Тому, що Ваша стипендія була для

мене дуже помічною, дозвольте прийняти від мене найщирішу подяку за фінансову поміч і за Вашу великодушну уважливність для української студентки.

Ще раз щиро подяку складаю Окр. Раді СУА в Ньюарку і всім жертводавцям моєї стипендії.

З правдивою пошаною і висловами вдячності

Оля Романчук

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ ДІТРОЙТ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що дня 14. листопада 1964 р. відійшла у віч-

Бл. п. Ирина Попик
Late Irene Popuk, member of
UNWLA Branch 5

ність по довшій недугі довголітня членка нашого Відділу бл. п. **Ірина Попик**. Походила з с. Кутузів, пов. Підгайці, Зах. Україна. Довгі роки працювала в нашому Відділі, де щиро й сумлінно сповняла свої обов'язки. Народилась 8. листопада 1888 р. Покинула у глибокому смутку трьох синів, дочку Марію, 5 внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 17. листопада 1964 р. з української католи. церкви Непорочного Зачаття в Дітройті. Членки 5-го Відділу СУА численно провели Покійну в останню дорогу, а над могилою промовила довголітня її співробітниця п-ні Феся Сіділо і зворушила всіх до сліз. Вічна Їй Пам'ять.

Управа 5 Відділу СУА
у Дітройті

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Ділимося сумною вісткою з усім жіноцтвом, що дня 4. серпня 1965 відійшла у вічність наша членка д-р **Олена Іванівна Одріна**. Народилась у Києві в 1890 р. в родині Користенських. Там же закінчила середню школу й медичний факультет Київського університету. Одружившись із д-ром Дмитром Одріною, вона підтримувала його в важких хвилинах, коли він у 1919 р. став шефом Сан. Управи Армії УНР та знеможений тифом, помер у неї на руках. Важка доля чекала молоду

вдову. Спеціалізуючись у дитячих недугах, д-р Олена Одріна працювала в Києві у дитячому шпиталі, а пізніше як бактеріолог. Вийшовши поновно заміж за інженера Теофана Черкаського, Олена Іванівна зазнала радощів материнства, бо їй народився син Дмитро. Але доля не судила їй спокійного життя, бо в 1934 р. її заарештовано разом із чоловіком. Теофана Черкаського, що був міністром народнього господарства, а пізніше міністром преси й пропаганди Укр. Нар. Республіки, по якомусь часі звільнили та не дозволили жити в межах України. Тому подружжя поселилось у Ялті на Криму, де Олена Іванівна знов працювала, як лікар. Але настав час Ежовщина і тоді рука НКВД досягла їх. З цього арештування звільнено тільки Олену Іванівну, а її чоловік не повернувся.

Після окупації України німцями Олена Іванівна вийшла з сином на еміграцію. Дорога вела її через Авгсбург до ЗДА, де вона прибула в акції пореселення вдів, заходами Союзу Українок Америки. Тут її запрошено очолювати захист, що його відкрито для цієї акції. Д-р Олена Одріна блискуче вив'язалась із цього завдання. Її материнська рука і справедлива вдача зробили з цього захисту справжнє пристановище новопоселених жінок і дітей. Дальші роки пройшли в неї на фаховій праці та піклуванні внучатами, що їх дуже любила.

Членкою нашого Відділу д-р Олена Одріна була недовго, але внесла в нього погоду свого духа і справжнє розуміння його призначення. Членки полюбили її за прямоту її вдачі і щирий, теплий підхід. Хоч довго хворіла, проте до останку цікавилась життям Відділу і підтримувала його.

Покинула у смутку сина Дмитра, невістку і трьох унуків. Вічна Їй Пам'ять!

Управа 44 Відділу СУА

ЧЕСТЕР, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що в квітні несподівано померла довголітня членка і перша голова 2 Відділу СУА бл. п. **Марія Лавкуш**, з дому Бі-

ліснлянська на 69 році життя. Покійна народилася в Бейоні, Н. Дж. Покинула в смутку чоловіка Івана, одного сина і двоє внуків.

Похорон відбувся при великій участі членок нашого Відділу. Із щирим жалем провели її членки на вічний спочинок, а п-ні М. Івахів зворушливою промовою попросила Покійну над могилою.

Вічна Їй Пам'ять!

Прес. референтка

Рідні Покійних і Управі 2, 5 і 44 Відділів СУА щире співчуття висловлює

Екзекутива СУА

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Олени Бурачинської** складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Управа 48 Відділу СУА
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Ольги Німців**, вдови по проф. Іванові Німціву, що померла 26. липня ц. р. в Австралії, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

О. і В. Шиприкевичі
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. **Олени Ріпель**, учительки Рідної Школи на рідних землях і на еміграції, складають 15 дол. на журнал для „бабусі“

Учителі Рідної Школи ім. Юрія
Липи при Осередку СУМ
у Торонто

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу сестри мого чоловіка, бл. п. **Ганни Юрчачової**, довголітньої артистки театру, що повернулась із Сибіру і померла 6. липня ц. р. у Львові, складаю 10 дол. на дві передплати Нашого Життя для „бабусі“ і 10 дол. на Українських Інвалідів.

Марія Малевич, Питтсбург

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. о. **декана Куціля** складають 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“, а 10 дол. на Укр. Інвалідів

В. і С. Семанюки, Рочестер

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Олени Бурачинської** складаю 3 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої

Катря Гуцал

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

СІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДЕСЯТЕ

КНИГА ПРО БЕЗІМЕННИХ

Централа Об'єднання Жінок Ліги Визволення України в Канаді звернулася до нашого загалу з проханням надсилати матеріали до книги про українських героїнь. Книжка має появитися у 1967 р., у 20-ліття УПА, навітлити участь української жінки в армії, що боролася від 1942-1947 рр. проти різних ворогів України, встоялася у цій боротьбі кілька років без зовнішньої допомоги, і щойно наступ трьох чужих держав міг спинити її розмах.

Воєнні операції УПА є закріплені деякими нашими істориками, але мало знаємо про поодинокі епізоди боротьби, про окремих борців, про жінок, що були затрудені в армії як розвідниці, мед-сестри, лікарі, посередники між населенням, а військовими одиницями для доставки ліків, зброї, харчів, були водночас дисциплінованими вояками й гинули безстрашно, часто замучені ворогом, що в страху перед УПА був неймовірно жорстокий і нечесний. Гинули жінки й дівчата здебільша безіменно, байдужі за свою особисту славу, а в потребі вживали прибраних імен. Єдині, що можуть ще нині розказати про них, про умовини їхньої дії і боротьби, це родина, знайомі, друзі, товариші зброї, що остали в живих, різні научні свідки подій.

Є основа думати, що всі вони підуть назустріч закликів видавців, дадуть свої спомини, оповідання, світлини, а хоч би лиш факти й дані — на адресу Централі ОЖ ЛВУ в Торонті і збагатять книжку про тих, що віддали життя за вільну Україну. Щойно зібравши разом більшу кількість матеріалу, зможемо собі створити образ цілої участі жіноцтва в цій кривавій війні, передамо історію наступним поколінням. **І. П.**

Два жіночі З'їзди

У липні 1965 р. відбулись два українські жіночі З'їзди. Один із них влаштував у дні 3. і 4. липня у Парижі Союз Українок Франції з нагоди свого 20-ліття. А другий провів дня 24. і 25. липня у Мелбурні Союз Українок Австралії з нагоди 80-ліття жіночого руху і 15-ліття США. Зорганізовані далеко й незалежно від себе — творять успішний і цікавий прояв жіночого організованого життя.

Союз Українок Франції побудував свою програму у формі панелю п. н. „За зміну нашого стилю життя“. Впродовж першого дня нарад доповідниці розглядали ці можливості в родинному житті, вихованні, домашньому господарстві, а подекуди і в культурному й політичному житті. В обширній дискусії, що вилонилась, висувались думки, що потім оформили себе у напрямні.

Союз Українок Австралії подав своє становище до сучасних справ нашого організованого життя в одній доповіді н. т. „Проблеми сучасного українського жіноцтва“. Доповідь була поділена на дві частини. В одній розглянено участь жіноцтва і потреби в боротьбі за визволення України. А в другій накреслено завдання, що їх вимагає правильна постава жінки у власній громаді.

Обидва З'їзди присвятили увагу 80-літтю українського жіночого руху окремими доповідями. У Парижі виголосила її п-ні Валентина Воропай, містогол. СФУЖО в Європі, а в Мелбурні п-ні Лідія Гаєвська-Денес, містоголола СФУЖО в Австралії.

У своїх резолюціях обидва З'їзди з'ясували свій підхід до організованого життя. У тому бу-

ла деяка різниця. Тоді, коли в Парижі покладено натиск на родинно-громадські прикмети, то в Мелбурні увага була спрямована на її громадську виробленість та приділено багато уваги її впливам на наше культурне життя.

Відповідно до того були представлені рямки З'їздів. Союз Українок Франції використав громадські можливості Парижу, презентуючи концерт молодих талантів та банкет із участю представників інших організацій. Союз Українок Австралії провів Виставку Жіночої Творчості у Мелбурні, показуючи книжки жіночого пера і картини образотворчих мисткинь та влаштувавши Авторську Зустріч.

Сам факт скликання й проведення З'їздів виказує потребу такої зустрічі. Провідні жіночі сили прагнуть обміну думок, закріплення своїх поглядів, підтримки й уваги суспільства. А широкі маси членства притягає дружня товариська атмосфера і мистецькі виступи. Тому треба висловити признання тим нашим складовим організаціям, що взяли на себе всі зусилля й клопти, пов'язані з тим.

Але не слід забувати при тому і дрібної щоденної праці. Це є підстава росту і тривання жіночої організації. Тільки опершись на такому ґрунті можна говорити про розбудову, розглядати проблеми, змагати до нового. Сама ухвала напрямних не доведе до цілі, коли їх не буде перекладено в життя вперто і послідовно.

Прийдіть на імпрезу найближчого Відділу США! Пізнаєте громадську готовість нашого жіноцтва й відчуєте теплу, товариську атмосферу.

Із З'їзду Об'єднання Українок Бельгії:

Сидять зліва направо: інж. З. Витязь, голова, проф. Р. Лісовський, голова Союзу Українців Великобританії, п-ні В. Димінська. Стоять зліва направо: пп. К. Васюта, М. Свищук, К. Фединяк, К. Бойко, Е. Бачинська, І. Коваль, К. Раб, П. Галабурда і Л. Демчук. Відсутні пп. М. Нижанківська, І. Фурорська, Д. Лиско і Н. Попович.

Ukrainian Women's Association in Belgium held recently its Convention in Brussels.

З'їзд Об'єднання Українок Бельгії

27 травня 1965 року в Брюсселі відбувся черговий З'їзд Об'єднання Українок Бельгії при участі 30 делегаток та численних представників організацій і гостей.

З'їзд попередило Богослуження в церкві св. Володимира й урочисте посвячення прапору ОУБ, що їх відправив о. кан. Г. Фуканчик у послуженні о. д-ра Б. Куриласа. Українська громада в Бельгії в цей святочний день вітала також високого гостя проф. Р. Лісовського з Англії, голову СУБ-у і визначного українського мистця, який виготовив емблему для прапору та був запрошений на посвячення його першим кумом.

З'їзд проходив у Домі УДК, і в створенні дружньої та піднесеної атмосфери його велику роль відіграли ті численні теплі привіти та добрі побажання, що були виголошені.

Наради очолювала Почесна Президія в складі о. кан. Г. Фуканчика, проф. Р. Лісовського та п. М. Ходоровського і Ділова Президія, президентом якої була п-ні інж. З. Витязь, заступницею п-ні Е. Бачинська, а секретарками пп. Л. Демчук і А. Борачок.

Після звітів Централі ОУБ (голова, І. містогорова і скарбничка), З'їзд заслухав короткі звіти Секцій Льеж,

Шарлеруа, Лімбург і Вам, а по дискусіях, звіті Контр. Комісії й уділенні абсолюторії, на внесок Номінаційної Комісії, обрав одногосно нову Гол. Управу ОУБ у такому складі: інж. З. Витязь, голова; Е. Бачинська, І. містогорова; К. Васюта, 2. містогорова; Л. Демчук, секретарка; І. Коваль, касієрка; М. Нижанківська, К. Раб, К. Фединяк і К. Бойко, члени Управи, та І. Фурорська, П. Галабурда і В. Димінська, заступниці. Контрольну Комісію затверджено в складі пп. Н. Попович, голова, М. Свищук і А. Лиско, члени.

Основним гаслом З'їзду і темою виступів — було „Збереження нашого молодого покоління, що виростає на чужині“, що знайшло своє повне відображення у прийнятих резолюціях.

Перед закінченням З'їзд висловив подяку проф. Р. Лісовському за його прекрасний дар для ОУБ — високомистецьку емблему прапору, а п-ні Димінській, що також потрудилася (Докінчення на обгортці)

Шостий Літературний Конкурс СФУЖО

Шостий Літературний Конкурс, проголошений Світовою Федерацією Українських Жіночих Організацій і уфундований Марусею Бек, радною міста Дітройту, що мав за тему переклад із чужої мови на українську, закінчився рішенням Мистецького Жюрі на засіданні дня 28. серпня 1965 р.

Літературне Жюрі у складі — Алла Коссовська, Володимир Куліш і Марія Стратієнко — при співпраці консультантів Лідії Шульгиної і Оксани Генгалю — розглянули 18 перекладів, що надійшли на Конкурс і признали нагороди, як слідує:

Одна з нагород у висоті 100 дол. за ВЕРКОР: МОРЕ МОВЧИТЬ, оповідання, переклад із французької мови, якого перекладачем по відкритті конверти виявилась Оксана Соловій.

Другу нагороду у висоті 100 дол. поділено між двох учасниць, а саме: ... ДОРОТІ ПАРКЕР: САНТИМЕНТ, малюнок, переклад з англійської мови, якого перекладачем по відкритті конверти виявилась Ганна Чернін.

ВІРДЖІНІЯ ВУЛЬФ: КНЯГИНЯ І ЮВЕЛІР, оповідання, переклад з англійської мови, якого перекладачем по відкритті конверти виявилась Ольга Литвин.

Окрім того Літературне Жюрі відзначило ще кілька перекладів, що заслуговують на увагу:

ГАБРІЄЛЯ МІСТРАЛЬ: ВІРШІ, переклад з еспанської мови — виконала Віра Вовк.

ДЖОРДЖ БЕРНАНОС: ДІЯЛОГИ КАРМЕЛІТОК, п'єса, переклад із французької мови — виконала Катерина Шгуль.

БЛЯНКО ІБАНЬЄЗ: ПОМСТА МАВРА, переклад з еспанської мови — виконала Оксана Керч.

ВІНЦАС КРЕВЕ: АНТАНУКІВ РАНОК, переклад із литовської мови — виконала Тетяна Гринюк.

В загальному Конкурс виявив у перекладній галузі нові сили та добрий літературний вибір творів.

Алла Коссовська
Володимир Куліш
Марія Стратієнко

На сторожі здоров'я

Роман Міхняк

Складники відживлювання

Товщі складаються з вуглецю водня і кисня, подібно як вуглеводи й подібно спалюються в організмі, витворюючи тепло. Одиницю, якою можна міряти тепло, названо калорією. Є це кількість тепла, яка може ogrіти одну літру води о 1° С. Товщ має найбільше калорій, тому слід уживати його в невеликій кількості. Коли організм поживає менше калорій ніж побирає, тоді надвишка маганується в мільйонах товщевих клітин. Про товщі вже була мова в „Нашому Житті“ в ч. 10 за листопад 1963 р. З тваринних товщів найлучше є масло, що його легко присвоює організм і яке має корисні вітаміни. Для старших масло вже не є добре, бо збільшує холестерол у крові. За те корисні є рослинні олії. Денне запотребування для старших є 2 ложки. Хто зі старших не має надмірної ваги й забагато холестеролу у крові, може їсти масло, але в дуже малій кількості.

Мінерали є потрібні до будови клітин, наприклад у костей. Клітини різних органів мають запотребування в різні мінерали. Наприклад — залізо потрібне для гемоглобіни червоного пігменту, який надає краску тільким крові. Гемоглобін лучиться з киснем і через кровообіг розносить його по тілі. Наступна пожива має більшу кількість заліза: печінка, м'ясо, яйця, зелена городина, м'яса, горіхи, фасоль, бурий цукор, садовина, повне зерно, картопля (в лущині), мід. Молоко майже не має заліза. Мідь піддержує акцію заліза в крові, діє як каталізатор. Запотребування є мінімальне, є в поживі, в якій знаходиться залізо. Кальцій і фосфор роблять кости й зуби твердими. Найбільше кальцію має молоко, сир, фасоль, повне зерно.

Йод помагає щитовій залозі (thyroid) продукувати тироксину, гормон, що спалює товщ, помагає в переміні речовин. З браку йоду постає побільшення щитової залози, т. зв. воле. Добре є живити йодовану сіль. Рафінована пожива, позбавлена різних мінеральних речовин, не може дати ні здоров'я, ні довго задержати молодість.

Вітаміни є це хемічні речовини, що знаходяться в кожному живім організмі і які, сповняють дуже важні життєві функції. Вітаміни мають великий вплив на переміну речовин в організмі, регулюють оксидаційні процеси, впливають на діяльність залоз. Вітаміни в свіжій їжі більше корисні для організму ніж синтетичні в таблетках. Вітаміни означається буквами лат. алфавету А, В, С, D, Е, К, Р. В щоденній нашій їжі має бути потрібне мінімум вітамінів. Мішана пожива з перевагою рослинної є найкраща. Найкраща є сира пожива, бо має багато вітамінів. Під час варення їжі давати мало води, не давати соди, варити в накритих посудинах.

Віт. А — продовжує життя, здержує старіння, збільшує відпорність організму, роз'яснює очі, впливає на витворювання гладкої шкіри.

Віт. В є це комплет вітамінів, що мають різні фізико-хемічні властивості і відіграють різну роль в організмі. Всіх досі знаних родів віт. В є 20. З важніших є: Віт. В-1 (thiamine). Через його брак цукор не спалюється нормально в організмі, наступає ослаблення м'язів і органів травлення. Віт. 2-2 (riboflavin). Недостача його викликає свербіння очей, запалення уст і язика, випадання волосся, нервово подразнення, безсонність, зимні й сині

руки й ноги. Віт.-6 (pyridoxine). Недостача його викликає нервові недомогання, безсонність, болі в шлунку. Віт.-12 Уживається проти анемії. Інші роди вітамінів мають рівнож великий вплив на організм людини. Вітаміни В скріплюють пам'ять.

Віт. С — скріплює капіляри, впливає корисно на залози і їх гормони. Недостача викликає забурення в переміні речовин, постає скорбут, зменшується відпорність проти інфекційних недуг, постає втрата енергії, випадають зуби.

Віт. D — скріплює оксидаційні процеси і відпорність організму, скріплює серце. При нестачі його організм не використовує мінеральних речовин, у дітей викликає рахіт.

Віт. Е — продовжує молодість і довготу життя. Помагає проти численних хворіб старшого віку, як: астма, цукриця, серцеві недомогання. Брак викликає сексуальні недомогання і неплідність. Є в рослинних оліях.

Віт. К — брак зменшує цілнення крові, тому кривавлення довше триває.

Віт. Р — скріплює кровноносні судини. (Leslie J. Harris — Vitamins in theory and practice, Cambridge, Gr. Britain 1955). Рафінована, вбога в вітаміни й мінеральні складники пожива є причиною хронічних модерних недуг і мимо позірчо доброго відживлювання людина хворіє (Dr. H. Anemüller — Gesundheit durch sinnvolle Ernährung und Diät, Stuttgart 1958).

Вода. Організм людини витрачує денно 2—2½ літри води. Таку втрату треба зрівноважити через різні рідини, що їх побираємо денно (вода, напої, юшки й т. п.) через поживу й переміну речовин в організмі. Регулює температуру тіла, займає приблизно 70% ваги тіла. Під час вправ тяжкої праці, гарячих днів, організм витрачує більше води й зростає більше запотребування.

В щоденній їжі має бути відношення білків до товщів і вуглеводів як 1:3:6. Наприклад: При їжі в 1800 кал. має бути:

білків 180 кал. — 44 гр.

Користаймо з досвіду

Анна Сивуляк

Дріб трохи йнакше

Восени нам особливо смакує дріб, бо він молодий і добре вгодований. Тому курку чи качку можна виключити в кожний обід, яким хочемо згостити родину чи приятелів. Але нероз усі способи прилашчення вже нам збуденіли й хочеться чогось нового. Раджу використати цей, що подаю нижче.

Стравоспис:

Курка начинена свининею

Зелена салата

Запечений риж

Торт із яблук на новий спосіб

Курка, начинена свининею

Потрібно:

- 1 курка 4 ф (брати лиш молоду, щоб була м'яка)
- 1 ф свинини (худа, без костей, так як береться на ковбасу)
- 1 горнятко січеної цибулі
- пів горнятка січеної салери
- 1 ложка масла або курячого товщу
- 1 горнятко вершків (сметанки)
- 1 ложка борошна (муки)

З курки треба вибрати всі кості. Це значить — промивши курку, відрізати крильця. Потім поставити її хребтом наверх, розрізати шкіру вздовж і гострим ножом відсунути м'ясо від костей. Вийняти кості грудної клітки. З лабками поступити подібно: перерізавши вздовж стегна і лятку — вийняти кістку. Так дістаємо розпластану курячу тушу на стільниці, яку треба посолити і злегка потовкти, щоб вирівняти горбики м'яса.

Взяти свинину в одному кусні, потовкти, посолити і поставити на тушу в такий спосіб, щоб на частину грудей прийшла грубша,

товщів 540 кал. — 58 гр.
вуглеводів 1080 кал. — 263 гр.

Вже в 25 роках життя починає зменшуватися енергія організму. В 40 і 50 роках скількість кальорій редукується на 10%, а в 70% роках на 30%.

а на частину лабок тонша частина. Можна навіть поділити свинину на два нерівні кусні. Тоді згорнути курку і зашити білою ниткою або зчіпити аципцями.

На сковороді всмажити на маслі або товщі з курки цибулю і салеру, а коли хто любить, може додати кілька січених грибків. На це покласти начинену курку, прикрити срібним папером і поставити до печі на легкий вогонь 325°. Нехай печеться 3 години. Води не треба доливати, бо воно саме пустить сок, лиш мусить бути прикрите. Коли вже м'яке (спробуйте вилкою), тоді треба зладити підливу. Взяти горнятко вершків (сметанки), а коли хто не любить, може взяти й молоко, вимішати з ложкою борошна (муки) вилляти це до курки і раз заварити.

Мішана салатка

Потрібно:

- пів головки італійської салати
- пів головки кучерявої салати
- пів зеленого огірка
- кілька корінців червоної редьки
- одна мала зелена паприка (перець)
- два помідори

Салату пошаткувати не дуже дрібно. Редьку, паприку й огірок покроїти на тоненькі кружечки і вимішати разом із салатою. Не треба солити. Виложити цю мішанину до салатниці, а на верх розмістити чвертки помідорів. Все це полляти зверху підливою. Її ладимо в такий спосіб: 2 ложки майонезу, 2 ложки оцту, пів ложечки соли й одну ложку помідорових повил (catchup) добре вимішати.

Торт із яблук

Потрібно:

- 1 горнятко зварених і перетертих яблук
- 3 цілі яйця
- 2 горнятка борошна (муки)
- ¼ ф масла
- 1 горнятко цукру

- 1 ложечка цитринового соку
- 1 ложечка ванілії
- 2 ложечки порошку до печення
- ½ ложечки соли

Вбити добре масло з цукром, потім додати до того жовтки і ще раз добре вбити. Борошно (муку) пересіяти з порошком і сілью і потрохи досипати до попередньої маси. Тоді додати також варені яблука, цитриновий і ванілевий сок. На кінціць вбити білки на тугий шум і злегка вимішати з рештою. Вимастити маслом два листи (бляшки), обсипати мукою і виложити в них масу. Пекти в гарячій печі на 325° около 30-35 хвилин. Коли вистигне, переложити начинкою.

Потрібно на начинку:

- ½ ф сметанкового сира (cream cheese)
- 1 ф цукру-мучки
- 1 ложечка ванілевого запаху
- 2 ложки гарячих вершків (сметанки) або молока
- ½ горнятка оріхів

Вбити сир із цукром разом із вершками і ванілевим запахом аж зробіться з того густа маса. Цією масою прикрити долішній корж. Посікти оріхи й посипати ними начинку. Тоді прикрити її горішнім коржем і подавати.

СТАНДАРТНІ МІРИ

Всі складники наших приписів подаємо в ложках і горнятках. Такими користується тепер кожне домашнє господарство, бо всюди знайдете стандартну ложку і горнятко з поділкою. А коли не маєте, то придбайте його! Значно легше міряти ним, ніж орудувати вагою.

Для тих, що мають ще стародавні притиси на дека і грами, подаємо перелік головних складників на горнятка. Їх опрацювала Савеля Стечишин у своїй куховарській книжці "Ukrainian Traditional Cookery."

Сто грамів масла — пів горнятка (7 ложок).

Сто грамів борошна — ¾ горнятка (11 ложок)

Сто грамів цукру — пів горнятка (7 ложок).

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

Українська ВИШИВКА

Дитячий плащик

Проект Марії Хомин

Осіньнй пора викликає нові потреби. Тепліший одяг для дїтвори звичайно включає плащик із вовняного мате-

Дитячий плащик із білого сукна, прикрашений гуцульською вишивкою.

A fall coat for children, adorned with Ukrainian designs

ріялу. Як гарно його можна прикрасити вишивкою! Зокрема коли будемо взоруватись на взорах і швах, що ними прикрашені сільські киптарі або свитки.

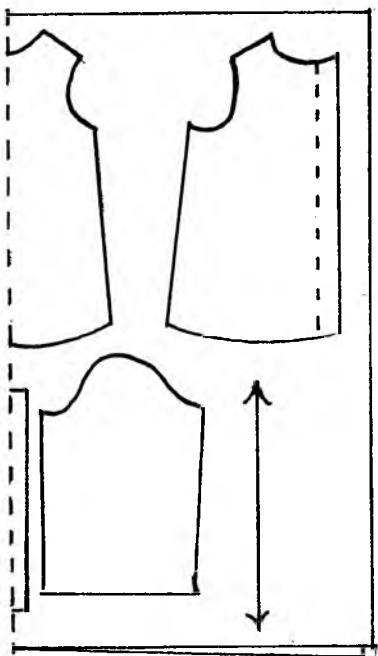
Матеріал. Для цього може послухити вовняне сукно білого, брунатного або вишневого відтінку. Звичайно підбиваємо його підшивкою у відповідній красці.

Крій. Щоб примінити вишивку, мусимо підібрати крій, що нагадує сільську свитку. На рисунку подаємо одну розв'язку. Такий плащик складається з переду, спини і рукавів, що підходять аж під ший кроєм „раглан“. Виріз ший викінчений коміром-

стоячком. Подібний крій може мати вшивані рукави.

Вишивка. Добираючи нейлонову волічку в народніх красках (чорна, червона, жовта, зелена), обводимо наперед краї плащика. Для обкинення можна стосувати обмітку, косичку, стебнівку в різних відмінах. Те саме викінчення примінімо при комірі. Потім треба обдумати й застосувати прикрасу передніх полів. Взоруючись на гуцульських киптарах примістимо на грудях один якийсь мотив, як на світлині. Це є „кучер“ із волічки в різних красках.

Найлегше виконати його при допомозі шнурка, виплетеного з волічки. Тоді прикріплюємо шнурок у два або

Крій плащика
Coat pattern

Деталь вишивки „кучера“, що уміщений зпереду

Part of the design, made of woolen thread

три ряди на передній полі на грудях, завертаючи обидва кінці в „кучер“. Кінці кучерів викінчені кутасиком. Із таких же шнурків виконані петлі, а волічкові кутасики правлять за гудзики.

Подібним шнурком тут обведені краї плащика. Він притриманий зверху стїбами волічки відмінної краски.

НОВИЙ АЛЬБОМ УЗОРІВ

Українські Народні Вишивки

Видання СУА

Серія 3

Десять таблиць узорів

Взори з Полтавщини, Київщини, Буковини, Яворівщини, Гуцульщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

Як водиться?

Зустріч Градуантів

У нашій місцевості відбулась недавно тому Зустріч Градуантів, яку влаштували батьки дітей. На запрошеннях був підписаний батьківський комітет із прізвищами кількох батьків. Зустріч складалась із бенкету й балу та відбулась у гарному готелі. Було багато гостей, кілька промов і гарний настрій.

Повернувшись із цієї Зустрічі я застановилась над формою цієї імпрези. Властиво кажучи, це була приватна гостина, яку влаштували зацікавлені батьки. Зрозуміло, що вони хотіли відзначити цей радісний день у житті своїх дітей. Але чи мали вони моральне право на влаштування такої гостини на громадській базі? А про те свідчили широко розіслані запрошення й оплата 7 дол. від особи, яку Батьківський Комітет побирав.

Мені здається, що в такому випадку батьки повинні були влаштувати Градуаційну Забаву тільки з участю молоді й самі понести її кошти. Я цікава, як воно відбувається в інших місцевостях і якої Ви думки про те?

Союзянка

У цьому числі прочитаєте звіт повідомлення з Градуаційної Зустрічі, яку влаштовує Окружна Рада СУА у Нью-Йорку вже п'ятий раз. Окр. Рада СУА у Філадельфії вже має чотири Зустрічі за собою. Ця форма відзначення вже прийнялась на цьому терені і тішиться щораз більшим успіхом серед молоді. Вони відчувують, що українська громада радіє їх досягнень, висловлює їм своє признание та приймає їх у свої ряди. А батьки переживають це спільно з громадою і вдячні за таку увагу.

Отже не можна дивуватись, що і в інших місцевостях батьки змагають до того. Правда, краще було б, коли б вони звернулись із такою пропозицією до Відділу СУА або до Відділу УЖКА. Тоді вони допомогли б провести підготовчу роботу, а згадана організація репрезентувала б українську громаду в цьому ділі.

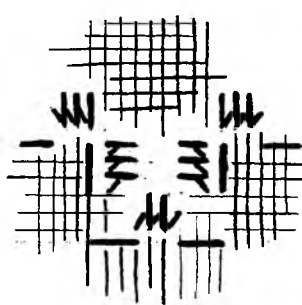
Але й так пишете, що гостей було багато й гарний був настрій. Отже громада належно відгукнулась і привітала нашу талановиту молодь. Однак батьки повинні враховувати й організаційно-виховний момент. Воно має своє значення, коли цю Зустріч

ЩЕ ПРО ПОЛТАВСЬКЕ ВИРІЗУВАННЯ

Прочитавши опис полтавського вирізування в Н. Ж. 1964, ч. 8, і додаткове пояснення п-ні О. Ковальської в Н. Ж. 1965 ч. 5, подаю ще одну заувагу до цієї техніки вишивання.

Всім заінтересованим подаю до відома, що вирізування мусить бути закріплене, заки його настелиться. Тоді вишивка буде тривала.

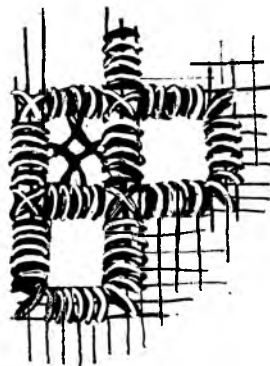
Домашнє полотно закріплюється звичайною обкидкою, наколюючи кожен проріз тричі. Зате при фабричних, особливо рідких полотнах, а та-

тоненької голки і короткої нитки, найрадше поодинокій мулінки, тоді коли до настидування вирізу треба подвійної, а часом потрійної — залежно від грубости полотна.

Закріплення зовсім не трудне у виконанні. Може забрати пів годинки часу, зате дасть запоруку, що ніодна ниточка не висмикнеться під час прання машинною, як колись не лякалася праника.

Тоді закріплені прорізи настилують рівно, а не скісно, наколюючи проріз 4 рази, захоплюючи наріжні, зовнішні ріжки лиш однією скісною ниткою, а хрестики робимо лиш усередині.

Для вишивки вирізуванням треба полотно перед тим закріпити

The linen for the Ukrainian cut embroidery has to be fastened

ких тепер уживаємо, треба кожну розтяту нитку закріпити „поза голку“, це значить захопити одну нитку там, де має бути проріз і повернути голку, як при стебнуванні, виколоючи на край прорізу. Тоді кожен проріз (рахуючи „чисницею“ — по три нитки), наколюється 6 разів.

Найкраще закріплювати ще перед вирізуванням, аж тоді підважувати голкою намічені 3 нитки і розтинати поверх голки жілеглою, або витягнути голку і вже підважені нитки розтинати ножицями.

До закріплення прорізів уживається

улаштовує громадський чинник. Це є найбільш пригожий момент, щоб запізнати молодь з організованим життям нашої громади. А Батьківський Комітет молодь пам'ятає зі школи українознавства чи парохіяльної, отже це для неї не новина.

Отже подумайте над тим у майбутньому! Будемо дуже раді, коли Ваш Відділ подбає про Градуаційну Зустріч на другий рік.

Ред.

Наріжні хрестики подибується лиш у перестарілих вирізуваннях.

Люба Луцька

МОЛОДЕЧИЙ ВИГЛЯД

Французькі й англійські творці моди намалювали для молоді справжній молодечий вигляд. Спіднички скоротили вище колін, але клинами і складками поширили її так, що вона надає постаті якусь веселу, розвіяну силуетку. До того сукні прикрашені багато збирками, фальбанками, мереживом і стрічками. Дуже популярні будуть светери, навіть гачковані з мережива. Комбінації кольорів дуже відважні. При гладких сукнях широко вживані комірчики з піки або органіди. На день пануватиме вовна і плетиво, а ввечері шифон, шовковий воаль і мереживо.

Всі ці суконки „на дитячу моду“ доповнені взористими панчохами, що найчастіше білі. До того черевики на низьких підборах у відповідному кольорі до сукні.

О. Літинська-Санторе

- Ukrainian Woman -

OUR ENGLISH SESSION

From the program of the XIV Convention we learn that a special Session dedicated to the English-speaking Branches will be held on November 27. The theme of the day's lecture will be: "Let us become acquainted with our ancestry." The title suggests that we will be offered a crossview of the cultural world of our forefathers, will come to understand its treasure, will find in it that which is closest to our hearts. We use "we" because this lecture will be not only the assignment of the speaker, Miss Katherine Sharabura. She has agreed to prepare the subject, and we are eager to listen to her ideas and suggestions. However, this lecture will be only a part of the program. It will be completed and fulfilled by our questions, propositions, and comments. All of us, who belong to the English-speaking Branches of the UNWLA should take an active part in the discussion, following the lecture. Whether the Session is a success will depend on us, and on us alone. It should not remain a mere Convention memory, but should serve to mark out a new path for UNWLA activities.

It is therefore important that we take some time and effort to prepare ourselves for this Session. Each one of us recalls some moment in her life, which has served to link her closely with the life of our Ukrainian born parents. It might be church singing, as in the case of our pianist, Malvina Leshok, or grandmother's fairy tales, as in the case of authoress Maria Halun-Bloch. In each case these memories remained an inspirational light in the lives of these noted women. We feel that it is indispensable that we come to a better understanding and love of such treasures of our culture.

In Perspective

"The role of Ukrainian-American youth," a lecture presented by Mr. Walter Odaynyk before the membership of Branch 72 in New York City may certainly have inspired some controversial thoughts. No doubt there were several UNWLA members and invited guests who shook their heads at the young man's brave program.

Let us review briefly some of the suggestions which Mr. Odaynyk made. First — the use of the Ukrainian language in the family, the church, and schools of Ukrainian subjects. Although his motivation was sound and well founded, he nevertheless conceded that it is no easy matter. Second, to keep in step with the newest currents of Ukrainian life by reading the English editions of Ukrainian newspapers and the Ukrainian Concise Encyclopedia. Third, the development of Ukrainian educational facilities in the United States, which would encompass American-born youth of first, second, and third Ukrainian generations. And finally, the formation of a type of "public relations bureau" to conduct an unobtrusive but effective and persistent advertising campaign on our behalf.

What fascinated us about this four-point program was its sound motivation and interconnection, although these same problems had already been discussed countless times by people with greater civic experience than W. Odaynyk. They had never, however, been presented with such motivation, and in quite the same aspect. Mr. Odaynyk offered some sound reasons for his suggested program.

1) Learning the Ukrainian language? It will strengthen an individual's union with his community, and with his ancestral past.

2) Masses in old church Slavonic or the Ukrainian language? It is mainly the Ukrainian language which makes our Masses so dear to our hearts, for we can hear an English-language Mass anywhere.

3) A Ukrainian high school or university? This can surely be accomplished as there already are similar such Russian and Jewish institutions. As to the last suggestion correcting misinformation about the Ukraine — this should be a daily task of all Ukrainians who are familiar with the English language.

An interesting aspect of Mr. Odaynyk's lecture was its perspective. He spoke about ideas, while supplying the listener with concrete examples. For example the Czechs prepared in the first constitution of the Czechoslovak Republic in Pittsburgh in 1919. Couldn't a similar opportunity happen to the Ukrainians? The erection of Shevchenko's Monument in the Nation's capital forced the Soviets to erect a similar monument in Moscow. Was this not as example of our strength, asked Mr. Odaynyk.

We feel that even the biggest skeptics among us had to accept Mr. Odaynyk's lecture positively. Granted that not every one of the program points can be fulfilled. But with a little time and effort we can realize the majority of them. Only a firm belief in the ideal and in our just cause will guarantee our success. This belief we derived from Mr. Odaynyk's lecture, and this belief we should accept.

Spring again and once more hopes
In the sad heart germinate
Once more I am lulled by dreams,
Visions of a happier fate.

Lesya Ukrainka

Mrs. Mary Suchorsky, President of UNWLA Branch 61

PRESIDENT OF BRANCH 61

Mrs. Suchorsky is the daughter of the late Mr. and Mrs. Frank Govoronsky, who emigrated to the United States in 1910 from Western Ukraine and settled in Western Penna. Mrs. Suchorsky was born on a farm in Bentleville, Pa. and attended schools in Charleroi, Pa.

In 1941 she moved to Elizabeth, N. J. where she met her husband, William, whose parents had also been born in Ukraine. They were married in 1946 in St. Vladimir's Ukrainian Catholic Church in Elizabeth. In 1950 they moved to Whippany, N. J.

Mrs. Suchorsky was one of the organizers eight years ago of the choir of St. John's Ukrainian Catholic Church in Whippany, of which she is still a member. She also helped to organize the Ukrainian Women's Club and is currently serving her third term as president.

Mrs. Suchorsky is the mother of three children: William Jr. 18, who will be attending Fairleigh Dickenson University in Sept., Michael, 15, who will be a sophomore at Hanover Park High School, and Elaine, 10, who attends Cedar Knolls Public School.

Mrs. Suchorsky is very active in local charity drives and has promoted many Ukrainian cultural projects in the Morris County area. She loves to bake and cook Ukrainian foods and enjoys making pysanky, an art

in which she is now instructing her children. Michael and Elaine attend Ukrainian dancing school and Elaine is currently attending Ukrainian school on Saturday afternoons.

We wish Mrs. Suchorsky continued success in all her Ukrainian and civic projects.

THE ANNUAL MEETING OF UNWLA BRANCH 61

The annual meeting of our Branch was held on March 1 of this year. The branch was founded in 1960. Although our headquarters are in Whippany, N. J., our members are scattered throughout a rather large geographical area, and this somewhat hampers our work and limits the number of our cultural and social events. Nevertheless, our monthly meetings are well attended.

The Meeting was opened by Mrs. Mary Suchorsky who led the assembled in prayer, and greeted the representatives of the Regional Council from Newark, the Mesdames Olha Saluk and Sophia Andrushkiw. Mrs. Saluk then took over the meeting, while Mrs. Halyna Gural served as secretary. Branch reports were given by Mrs. Suchorsky and Mrs. Gural.

The Branch has 18 members. Six new members joined in 1964: Anna Berdey, Irene Bilenka, Lena Iwashko, Oksana Klufas, Emilia Woch, and Zina Ferenz. The Branch devotes much time and attention to the care of youngsters. Each year it sponsors a St. Nicholas Day in both the Ukrainian and English languages. In the summertime the Branch conducts a picnic for the youngsters. The Branch also engages actively in charitable work. A cake sale, and a used-clothing Bazaar brought in the necessary funds to send kerchiefs to needy women in Ukraine. The Branch participates in various Ukrainian community affairs, and a representative of the Branch was one of the delegates who visited the Mayor on behalf of Ukrainian Independence Day.

Following the report of the Auditing Committee, a new Board was elected of the following: Mrs. M. Suchorsky, president; Mrs. Mary Kozlowska, vice-president; Mrs. Halyna Gural, secretary; Mrs. Katherine Rockefeller, treasurer. The following were elected Chairmen: organizational, Mrs. Olena Kusa; culture, Mrs. Irene Bilenka; social welfare, Mrs. Irene Orynych and Mrs. Anna Berdey; press, Mrs. Nancy Chorpita; home economics, Mrs. Mary Hryckowian.

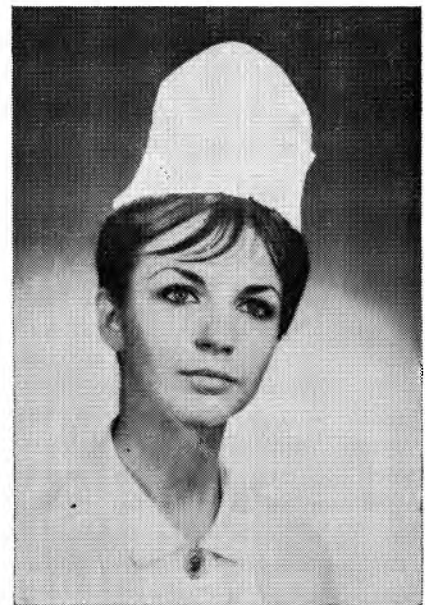
Elected to the Auditing Commission: Mrs. Mira Iwashko and Mrs. Mary Chelada.

Halyna Gural, Secretary

A NEW GRADUATE

We have already noted that Philadelphia has acquired a new member in its professional rank, Mary Ann Bochey, who graduated this year from a 3-year nursing program at Mercy Fitzgerald Hospital. Miss Bochey received her nursing diploma in September, 1965 from Temple University. She is now employed in Lankenau Hospital.

Mary Ann Bochey was born in 1945 in Philadelphia, attended a local elementary school and St. Basil's Academy in Fox Chase. Her mother, Mrs. Amelia

Miss Mary Ann Bochey, graduate nurse

CONVENTION COMMITTEE NEWS

On June 12, a Convention Committee was formed in New York City, comprised of the following members: Mrs. Irene Padoch, chairman; Mrs. Natalia Chaplenko and Mrs. Katherine Peleshok, vice-chairmen; Mrs. Barbara Bachynska, secretary; Mrs. Mary Rzepecka, treasurer; Mrs. Mary Demydchuk, press and publicity. The Committee hopes in time to organize the following Commissions: Banquet, Hotel, Registration, and Exhibit.

*

The 40th anniversary of the UNWLA will be marked with the publication of a special Jubilee Book, which will present the work of the UNWLA through the past 40 years, as well as give a crossview of the work of the Regional Councils and the individual Branches of the UNWLA. It is very important that we receive as many ads for the Book as possible. For this purpose please make use of the special forms which were sent out to you in the early spring.

*

The special English Session, scheduled for November 27, should bring in the entire membership from New York and vicinity. A lecture entitled: "Get to know your ancestry" will be presented by Miss Katherine Sharabura of Branch 72. All present should take part in the discussion following the lecture. Another highlight of the Convention will be the Banquet, which will be held in the evening on November 27. The program will include an exhibit of historical

Bochey is President of UNWLA Branch 52 in Philadelphia. Her grandmother, Mrs. Anna Sywulak is a long-time member of the Executive Board of the UNWLA. Besides her professional work, Mary Ann also enjoys music, plays the piano and sings in the church choir.

Our congratulations!

Ukrainian costumes (UNWLA Branch 64).

*

The Convention will also include an Exhibit of Women's Arts and Crafts. The Exhibit will feature books by Ukrainian women authors, as well as hand-made embroidery, Easter eggs, and ceramics.

Irene Padoch, Chairman

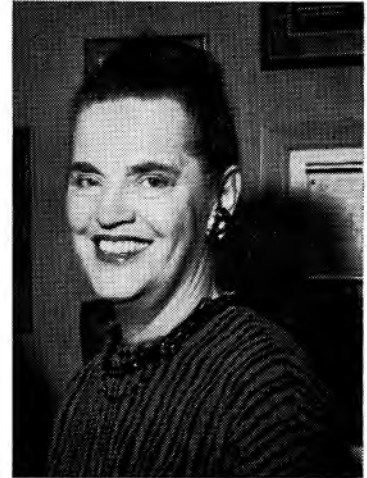
THE "YOUNG LOOK"

There is a "young look" in today's fashion which has been created by a group of young French and English designers, and their snappy creations are becoming favorites of young elegants everywhere. Skirts are shorter than ever, reaching way above the knee. The fit is easy and swinging, very appropriate for the fast "go-go" life of young people.

The designs are creative and most refreshing. There are unlimited color combinations with a great feeling for geometric form and bold plaids for daytime clothes. Soft paisley chiffon, misty silk voile and lace are the materials used for dainty feminine evening skimmers. The clothes have a Victorian "little girl" look, with ruffles, bows, lace trim, and romantic long sleeves. Necklines are usually either very high or plunging, and the waist is well defined. White organdy and pique collars and cuffs adorn many simple dresses. Lacy crochet sweaters and dresses add a soft youthful touch. All of these "little girl" fashions are worn with textured hose, preferably white, and very low heeled, strapped shoes. Hardly any jewelry is worn, and handbags are tiny.

These youthful styles are really very charming and offer a fresh, appealing look to today's fashions. O. L. S.

Are you an active member,
The kind that would be missed,
Or are you just contented
That your name is on the list?

Councilwoman Mary Beck

ELECTION CAMPAIGN

Ukrainian women have shown great interest in the current election campaign to the Detroit City Council. This fall Mary Beck, a long-time City Councilwoman and sponsor of the WF-UWO's Literary Prize, is once again seeking re-election. Miss Beck has served in Detroit's City Council since 1949, when she became the first woman to hold this post. Although her position is assured and she is highly popular among the voters, we would like to remind our readers of her many accomplishments and contributions to the Ukrainian-American community.

MANOR COLLEGE NEEDS BOOKS

Manor Junior College's large student enrollment calls for more books. The need is pressing for books in these fields: Social Science, Philosophy, Theology, Secretarial Studies and Humanities.

Those of you that may have books in the above categories are invited to write or call ES 9-2361. Manor Junior College is located in Jenkintown, Pa.

We can assure you that your books will be greatly appreciated and will be well used. Our need is great and our ability to acquire them is limited.

НАШИМ МАЛЯТАМ

Михайло Стельмах

Їжачок та бурячок

На городі, що при броді
Біля гатки в грядку-латку,
Сам, без матері, без татка
Їжачок — мале дитятко,
Садить носом — бурячок.

Простовхнув у грядці дірку.
В дірку вкинув насінинку.
Славно, справно — їжачок
Посадив свій бурячок.

Зняв кожух із голочок,
Заскоротив грядку-латку
Та й бігом із ведром
Почимчикував до броду —
Ле на грядку теплу воду.

Їжачок, мале дитятко,
Сам полив з посівом грядку.
Потім став собі на кладку
Та й гадає важно гадку:

Що йому робить і як,
Щоб на славу ріс буряк?
Промайнуло кілька днів,
Бурячок зазеленів.

Їжачок взяв сапку в лапку,
Посапав уранці грядку,
Щоб не муляли грудки
Бурячку попід боки.

Не лінився їжачок —
Доглядав свій бурячок,
Шарував і поливав,
Різних добрив з віз привіз,
А буряк все ріс і ріс
І угору і униз.

Пролетіло тихе літо
Із полів зібрали жито
І моторний їжачок
Сам прийшов по бурячок.

На городі їжачок
Смикав з грядки бурячок
І руками, і ногами,
Гичку стис у кулаки,
Підривався під боки
Та не зрушився ніяк
З ґрунту капосний буряк.

Їжачок — мале дитятко,
Утомився, зажурився

І заплакав біля грядки.
Їжачкові мама й татко
Чують — плаче їх малятко;
Та й бігцем, тюпцем із хатки
перебігли разом кладку:

— Не ридай, їжаченятко,
От ми разом так і сяк
З грядки витягнем буряк.
І всі троє дружно, любо
Буряка беруть за чуба.
Потягнули вгору, вбік,
Смик уливо, вправо — смик,
А буряк з землі — ніяк!

Здивувались мама, татко:
— От який буряк в малятки!
Та й на поміч звать в долину
Їжакову всю родину.
Позбігалися тітки,
Наїжачені ляльки,
Швагери і дівери,
Брати, свати і зовиці,
І малята-небожата
Всі колючі, всі чуботі.

Стали колом тісно в полі,
Узялися так і сяк
І за гичку й за буряк.
Разом крикнули улад,
Похилилися назад —
На всю силу їжачину
Потягнули бурячину.

І поволеньки отак
З грядки вирвали буряк!
Не буряк, а бурячище —
На півметра корневище!

Здивувався їжачий рід:
— Є ж у світі корнеплід!
Де й коли такий поріс?
Не поміститься у віз!

І всім родом понад бродом
Буряка із грядки-латки
Покотили аж до бору
На зимівлю у комору!

**Два рази дає, хто скоро дає!
ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!**

Петро Кізко

ПЕСИК-ЛЕСИК

В мене є маленький песик,
Називається він — Лесик.

Вірний друг і помічник,
Мудрий пес, мов чарівник.
В двір чужих він не упустиць,
Зразу гавкне і укусить,
А як хто з своїх іде,
Аж у хату проведе.
Біля річки, коло броду,
Кину м'ячика у воду, —
Песик-Лесик враз туди
І несе м'яча з води.
Загублю де рукавички
Чи забуду черевички, —
Песик-Лесик в одну мить
З ними, радий, прибіжить.
Раз в криницю я схилився
Й мало-мало не втопився.
Песик-Лесик ззаду — смик! —
Й од криниці поволік.

Отакий у мене песик,
Називається він — Лесик.
Вірний друг і помічник,
Мудрий пес, мов чарівник!

Г. Чернобицька

ПАПУГИ

Ой, невиховані птахи
наші дві папуги:
все говорять і не змовкнуть
ні одна, ні друга.

Вже нам час до столу сісти,
а вони говорять,
нам сніданок треба їсти,
а вони говорять.

Тато став журнал читати,
а вони говорять.
І як гості прийдуть в хату,
то вони говорять.

Ми б комусь тих нечемних
віддали охоче,
віддали б хоч і задарма,
так ніхто не хоче.

Щось за вікном тупотить

Одного дня річка, що над нею жили хлопчики, Гнатко і Андрусь, нагло стала якась така велика, широка і розлога, та, на диво, щораз більшала. Такою вони її ще ніколи не бачили. Хата, де вони жили, їхній сад та поля були вище, даліше від ріки. А все таки, як ріка підступала щораз ближче хати — хлопчики затривожились.

— Мамо! Чому наша ріка стала така велика? — спитав молодший Андрійко. — Чи вона допливе аж до нас? — Може Бог дасть, що ні. Це така повинь. — А що воно таке повинь, мамо? А з чого воно? — На це мама взяла тарілку, підставила її під кран і пустила воду. Тарілка вмить наповнилась і вода поплила понад береги. — Бачиш, синочку, це так повстає „повинь“. На горах заскоро топиться сніг, або всюди подають рясні дощі — тоді вода скоро заповнює ріку по береги і понад береги.

А Гнатко й Андрусь тривожно спостерігали, як їхня ріка прибувала і не лиш це, — але й те, що вони тепер у її каламутних водах бачили: пливли якісь дошки, дерева, навіть і буда, а на ній собачка, бреше та скавувати. Далі напів розвалена хата і потоплені якісь звірята. Навіть серну побачили, як вона боролась із хвилями, навіть голубник із живими голубами.

А тут дощі падають і падають, а ріка прибуває. Вечером тато з сусідами пішли на міст. Може їм вдасться дещо врятувати. Пізно хлопчики пішли спати. А як полягали, старшенький Гнатко сказав: — Андрійку, помолимося, щоб ріка більше не підступала! — І вони вдвох почали молитися. По молитві поснули.

Аж тут, серед ночі почувся якийсь шелест, щось наче шкрябало по стіні, щось стукотіло, тупотіло надворі. Перший збудився Андрійко. Став слухати. Пригадав собі повинь і вже хотів крикнути, але зі страху не міг добути голосу. Причайвся. Слухає. Думає: — Ні, це не повинь. Таж татко і сусіди над рікою. Вони не дали б дітям загинути. Врятували б. Ну, а що це таке? Відважився розплющити очі. Перед образом блимало

слабе світло лампадки. І зисв почувся шелест, тупіт. — Боже, що це таке? І Андрійко зважився шепнути; Гнатку, ти спиш? Та на диво Гнатко також не спав. — А що, ти боїшся? — спитав. — Ой, боюся! Ти чуєш? — Чую, то щось є під хатою, під вікном. — Я також боюся! Ходи до мене!

Андрійко миттю вискочив з ліжка і побіг до нього, всунувся під братове покривало і пригорнувся до нього. А воно там далі щось тупотить, наче ходить по-під вікном, шкрябає, стукнуло чимсь у шибку а вона задзвеніла.

Врешті хлопчики не видержали, цікавість перемогла. Гнатко перший сказав: — Ану, загляньмо у вікно! Що буде, те й буде! І вже вискочив з ліжка, та тривожно, навшпиньках підкрався до вікна. А Андрійко обережно за ним. Гнатко підняв крайок завіски. Темно — нічого не видно. Пильно вдивляється в темн'ю ... і ... бачить: — Звір'ятко! О, Боже! — шепнув, — лаявено вовк. — Та й мов ошпарений, відскочив від вікна.

— Ой, Гнатку! — з плачем братчик — та ж він може збити шибку і дїбратись до нас! Ходімо до мами!

Тай побігли. У спальні мами не було. Побігли до кухні. А там мама сидить при столі і молиться з книжечки. Побачила хлопчиків і злякалась. — А ви чого тут діти? А вони тремтючи пригорнувшись до неї і вигукнули: — Ой, вовк, вовк, мамо! Вовк під нашим вікном!

— Ой, ви боягузи, боягузи! — засміялась мама, коли діхтаркою посвітила крізь вікно. — Та ж не вовк це, о ні! — А що таке? — То мале лошатко, коник! А яке збідоване! Шерсть наїжилась, а на ноженятах ледве держиться! Бідне воно, заблукалось, мабуть втратило у повені маму, а само придибало під хату, до людей. І вже не спалося дітям. На radoжках вибігли з хати. Та до лошатка: — Кось-кось! Не бійся, маленьке! Ти з нами! Не скривдимо тебе! І голублять і обіймають, і виносять йому то хлібця, то молочка.

ЛЕСИКОВА КАЗОЧКА

Лесик має книжечку гарненьку,
Він щодня прохає любу неньку:

„Ой, зробіть мені, матусю, ласку,
Прочитайте Лесикові казку!“

„Добре, сину! — каже люба
мати. —
Прийде вечір, будемо читати“.

Добра мама казочку читає,
Лесь очей з матусі не спускає.

Слухає уважно казку Лесик,
Сіра киця і кудлатий песик.

Новіть жовта Лесева папужка
В хатці-клітці наставляє вушка.

За вікном холодний вітер дує —
Лесик має казку, не нудьгує.
Роман Завадович

ВЕСЕЛІ ЧЕРЕВИЧКИ

А у мене черевики
Самі чують, де музики,
Самі в коло
Ідуть,
Мої ніжки
Ведуть!

Черевики-танцюристи,
Чи дасте мені присісти?
Через вас,
Через вас,
Я танцюю весь час!

Інна Кульська

І так лошатко лишилось жити при їхній хаті. Хлопчики щиро зайнялися лошатком-сиріткою. І воно, півніше, виросло в ставного коника. А на спомин цієї події назвали його „Вовчиком“.

Вітаємо!

Нарешті можемо обчислити число приєднаних членок у минулому році! На першому місці стоїть округа Нью Йорку зі 105 членками, що сталося завдяки двом новозаснованим Відділам (82 і 83) СУА в тій місцевості. Слідом за тим іде округа Ньюарку з 66 членками, що теж завдячує у великій мірі новозаснованим 85 і 86 Відділам СУА. На третьому місці стоїть округа Дітройту з 58 членками, що завдячує цей приріст новозаснованому 81 Відділові СУА. Далі слідує округа Філадельфії, що приєднала 37 членок (новозаснований 88 Відділ СУА тут ще не врахований). Округа Шикаго теж може похвалитись 30 новими членками, головню завдяки новозаснованому 84 Відділові СУА. А на кінці стоїть жвава округа Рочестеру, що приєднала тільки 16 членок у цьому році. На її терені не було нового Відділу, але напевно постане в майбутньому!

А тепер пригляньмось до тих Відділів, що не належать до Окружних Рад. Вони положені далеко від наших центрів і тому кожен приріст членства треба ще більше повітати!

17 ВІДДІЛ СУА, МАЯМІ:

Анна Білецька
Анна Головач
Лідія Ладомирак
Ірина Менк
Марія Мимрик
Анна Цапар

55 ВІДДІЛ СУА, ЛОС АНДЖЕЛЕС:

Валентина Балабан

Стефанія Захарчук
Марія Прокопович
Олена Прокопович
Людмила Славська

77 ВІДДІЛ СУА, ФІНІКС, АРІЗОНА:

Тамара Бурда
Елісавета Генсон
Тетяна Івасів
Стефанія Кузь

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

У підготові до Конвенції вже почали ми опрацьовувати звітні листки усіх Відділів СУА. Вислід роботи Відділів буде поданий в окремо відбитому звідомленні. На жаль, ще багато Відділів не надіслало своїх звітних листків. Ще є час ці звітні листки надіслати, щоб звідомлення на Конвенції охопило всі наші клітини.

Відгукнулись також ті Відділи, що надіслали лиш частину звітних листків і доповнили свої звідомлення. Але бракує деяких звітних листків Відділів 4, 19, 22, 24, 36, 59, 64, 69, 71, 72, 82. Ми вислали їм удруге формуляри й прохаємо бракуючі дані доповнити.

У двадцятиліття

У 20-ліття Нашого Життя прошу прийняти вияв признання за Вашу невтомну працю у редагуванні такого для всіх нас цінного журналу, що у своїх статтях підтримує давні наші звичаї і традиції, кріпить на дусі, а молодь заохочує до пізнання кра-

їни своїх батьків, нашої далекої, а такої близької нам усім України.

Тому бажаю витривалости та якнайкращих успіхів у такій корисній праці.

Надія Верб'яна, Ірвінгтон

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

З нагоди 50-літнього ювілею подружнього життя складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Марія Буцяк, Менчестер, Н. Г.

Вже вийшла книжка

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

із життєписним нарисом
Константини Малицької
Вміщає численні спогади сучасників

Видання СФУЖО

Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.

Вісті з Конвенційного Комітету

Дня 12. червня 1965 р. оформився в Нью Йорку Конвенційний Комітет. На чолі його станула п-ні Ірина Падох, б. голова Окр. Ради СУА. Містоголовами стали — пп. Катерина Пелешок і Наталія Чапленко, секретаркою п-і Варка Бачинська, касієркою п-і Марія Ржепецька, пресовою референткою п-ні Марія Демидчук. Окрім того намічено комісії — бенкетову, реєстраційну, виставки і тотелеву.

**

З нагоди 40-ліття організації вийде Пропам'ятна Книжка, йому присвячена. Вона подасть історію СУА за 40 літ та перебіг діяння Окр. Рад і Відділів СУА. Тому збирання оголошень до цієї Книжки є справою незмірної ваги. Від того, скільки їх зберуть, залежатиме розмір і вигляд нашої Пропам'ятної Книжки. Прохаємо використати для цього кожна можливість у вашій місцевості.

**

Для Ювілейної Конвенції сподіваємось зібрати найбільшу кількість делегаток. Адже це буде єдина в світі нагода зустріти перших піонерок, теперішніх провідниць і молоді провідні сили. Тому зголошуйте якнайбільше своїх делегаток, що будуть заступати ваш Відділ на Конвенції! Окрім відкриття і ділових сесій найбільш притягаючою частиною буде бенкет. Сподіваємось згуртувати на ньому поважних американських гостей, і хотіли б також, щоб наше членство і публіка численно явилились.

**

З Конвенцією буде получена 3. Виставка Жіночої Творчости. Окрім наших письменниць будуть виставлені вироби вишивальниць, писанчарок і керамікарок. Даймо оцінку нашим талантам, що творять нашу культуру і плекають народне мистецтво! Перегляд наших історичних строїв зголосив 64 Відділ СУА. Це гарний почин, що збагатить мистецьку програму бенкету.

Ірина Падох, ГОЛОВА

при Громадській роботі

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Зустріч Градуантів

Старанням Окружної Ради СУА при допомозі Батьківського Комітету Градуантів і Студентської Громади в суботу, 19. червня 1965, в залі Народного Дому відбулась Зустріч Градуантів із гайскулів і каледжів. До столів, уставлених у формі підкови, посередині залі, засіло понад 50 студенток і студентів. Одні закінчили вищі студії, інші середню школу, але перед усіма ними однаково невідомий шлях у широкий світ. При головнім столі ініціатори зустрічі й визначні гості, по боках залі батьки й матері градуантів. Свяго-Зустріч відкрила голова Окр. Ради СУА п-ні Наталя Чапленко коротким привітом, почім о. О. Засійбіда з церкви св. Юрія провів молитву. Під кінець вечері відбулась мистецька програма, виконана градуантами.

Першою точкою було фортепянове сольо „Березневий вітер“ Стефанії Марушак, градуантки гайскулу. Слідував клясичний танок „Ноктюрн“ Шопена, виконала Тая Люттик, градуантка Університету св. Івана. Далше, фортепянове сольо „Тоссата“ Дебюссі й „Ноктюрн“ Шопена виконала Марта Цирик, градуантка гайскулу. Сольоспів англійських пісень та пісню „Гандзя Цяця-Молодичка“ (Кю-

ципінський) виконав Ігор Котлярчук, градуант Університету Фордгам. Фортепяновий супровід виконали п-на Соня Яворів, студентка Університету св. Івана, Андрій Шуль, студент Ратгерс Університету і п-ні Лідія Котлярчук, виховна референтка Окр. Ради СУА, під головуванням якої ця Зустріч відбулась. Мистецьку програму закінчено студентським гимном „Гавдеамус Ігітур“.

Крім мистецької частини були привіти й промови. Від Студентської Громади говорив Євген Данилишин, градуант Стівенс Технологічного Інституту по-українськи, Ігор Котлярчук, градуант університету Фордгам, по-англійськи. Від градуантів гайскулів промовляли Христина Прокоп, по-українськи, а Ігор Кіналь по-англійськи. Від батьків градуантів зложив побажання і висловив надії батьків д-р Я. Палох, якого дві доні були градуантками — одна з каледжу, друга з гайскулу.

Від Укр. Лікарського Т-ва в Нью Йорку промовляв д-р Ворох, від „Зарева“ п. Дорожинський, від УНС голова п. Й. Лисогір і д-р Я. Падох, що роздав градуантам дарунок від УНС — книжку „Думи та пісні“ Т. Шевченка. Крім усних привітів наспіли письмenni привіти від СУМА, УСС та інших. Тостмайстром був А. Шуль. Після вечері і формальної частини

молодь пізнавала себе і забавлялась дуже гарно при звуках оркестри В. Задорного.

Тут треба сказати, що такі студентські вечірки є дуже побажані в кожній нашій громаді і вони без сумніву притягатимуть молодь до українського середовища. Піснею „Прощаюсь, ангеле, з тобою“, під згуки оркестри, пізно вночі закінчилась Зустріч.

На кінець треба згадати і тих, що дали великий вклад праці, без якої жадна імпреза не може відбутись. Це ті членки СУА і матері градуантів, що приготували вечерю і дали свою чепну й товариську услугу при столах під час вечері, а це пані: Ярослава Сулжинська, Олімпія Роговська, Марія Данилишин, Марія Баран, Анна Свенсон, О. Химчук і інші. Декорацією залі зайнялась Ілеона Сочинська, градуантка гайскулу, й Євген Котлярчук, студент архітектури Пратт Інституту.

Хай цей гарний вечір остане назавжди в пам'яті студентів, що так численно прибули.

М. Д.

ДІТРОЙТ, МИШ.

День Марусі Бек — першої радної міста Дітройту

Українці Дітройту дуже горді на свою Марусю Бек, довголітню Радну нашого міста. Справді є чим гордиться! Маруся Бек — це перша жінка, яка була вибрана в 1949 р. на це становище. Перша жінка і перша українка! А сама Маруся Бек як особа? Хто її не знає? Це надзвичайно цін-

Градуанти гайскулів на Зустрічі в Нью Йорку
Ukrainian high school graduates of 1965 at the Graduation Party
of the UNWLA Regional Council in New York, N. Y.

на одиниця, особа з великими природними здібностями, які вона зуміла використати і які її ведуть до вершин, розуміється завдяки її невпинній праці над собою.

Цієї осені знову будуть вибори до міської управи. Чи всі її піддержуть? Маруся Бек знову кандидує! Передвиборча кампанія в Дітройті йде повною парою. Комітети — не-український та український — уже працюють. Її успіх буде і нашим успіхом. Це мусимо ми всі як слід розуміти й мати на увазі!

Щоб показати свою пошану до нашої Марусі Бек та піддержати її на дусі, українське зорганізоване жіноцтво Дітройту-Захід, а саме Відділи Союзу Українок Америки чч. 23, 58 і 81 та Українського Золотого Хреста ч. 14, влаштували 25. липня 1965 р. великий Пікнік — День Марусі Бек, у міському парку. Українське жіноцтво Дітройту завжди виявляє свою ініціативу і невтомну працю в усіх ділянках громадського життя. Де є українська жінка, там пульсує життя!

Окремий Комітет українських жінок, що його очолює п-ні М. Ясінська, склався з членок обох жіночих організацій — СУА і УЗХ. До нього ввійшли пп. А. Левкут — місто голова, К. Хом'як — рек. секретарка, К. Ониськів — касієрка, М. Квасницька — фін. секретарка та членки: пп. М. Стружовська, П. Боднар, М. Батрин, І. Козаченко, М. Градовська, М. Честух, Д. Гардій, М. Провальна, К. Ратушняк, Г. Дворянин, М. Кахній, М. Томюк, К. Німчук, М. Слупецька, Н. Вонсуль. Усі вони вложили багато праці й у короткому часі приготували програму і прийняття. Була і виграшка — лотерія і слід підкреслити, що прекрасна українська лялька на виграшку була зроблена безкоштовно панєю М. Швалюк.

Голова п-ні Ясінська відкрила програму і привітала гостей. Програмою проводила п-ні Хом'як, що в своїм слові дала коротку сільветку Марусі Бек, підкреслюючи її прив'язаність до українського життя, за що вона і заслуговує на повну підтримку. Далі п-ні М. Квітковська в своєму слові вказала, як Маруся Бек своєю особистістю і поставою приносить славу нашому народові та згадала, як п-на Бек, крім політичної кар'єри, завжди старається піднести престиж української жінки, цікавиться і піддержує

діяльність зорганізованого українського жіноцтва. Один такий вияв — створена нею Фундація Літературних Нагород Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) — якою вона заохочує наших письменниць до літературної творчості у вільному світі, знаючи, що наші письменниці на рідних землях не можуть виявляти одверто своїх почувань! Дальше промовляли пані: А. Левкут, М. Стружовська, М. Абоні (мадярка), та панове: І. Бек, д-р Д. Квітковський, д-р М. Климишин, І. Корній, С. Віхар, І. Білоус, адв. Чарновський. Усі закликали не лиш любити і шанувати Марусю Бек, але допомогти їй у її кампанії, щоб вона поновно була вибрана, бо цим ми допоможемо мати українку в Міській Управі!

Маруся Бек також прибула на цей, їй присвячений, День. Вона дякувала присутнім за вияви пошани та висловила своє зворушення, що українське зорганізоване жіноцтво, членки УЗХ і СУА, виявило таку ініціативу й доказало, що є зацікавлене справою її перевибору. П-на Бек також пояснила проблеми нашого міста, за які вона бореться (розмір злочинності, недомагання і непорядки в Міській Управі і т. д.). Вона заявила, що в ній пливе українська кров, а український нарід страждає в неволі і бореться безупинно, так і вона буде боротися проти зла й старатися, щоб кожний громадянин Дітройту мав те, що йому належить, а не лиш певна група. Маруся Бек пригадала нам, що боротьба за права і волю українського народу не йде лише на рідних землях, але всюди де живуть українці. Нам треба впливових людей, на високих позиціях у всіх ділянках політичного й громадського життя.

День Марусі Бек був успішним. Українське жіноцтво дало від себе дорогий час для влаштування його, а чистий дохід у сумі 300 дол. передано Українському Комітетові на ведення кампанії.

Українському Комітетові, що його очолює д-р Д. Квітковський, бажано сил і успіхів у передвиборчій кампанії, щоб **Маруся Бек стала на чолі Міської Ради Дітройту!**

(М. К-ка)

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

Збори 26 Відділу СУА

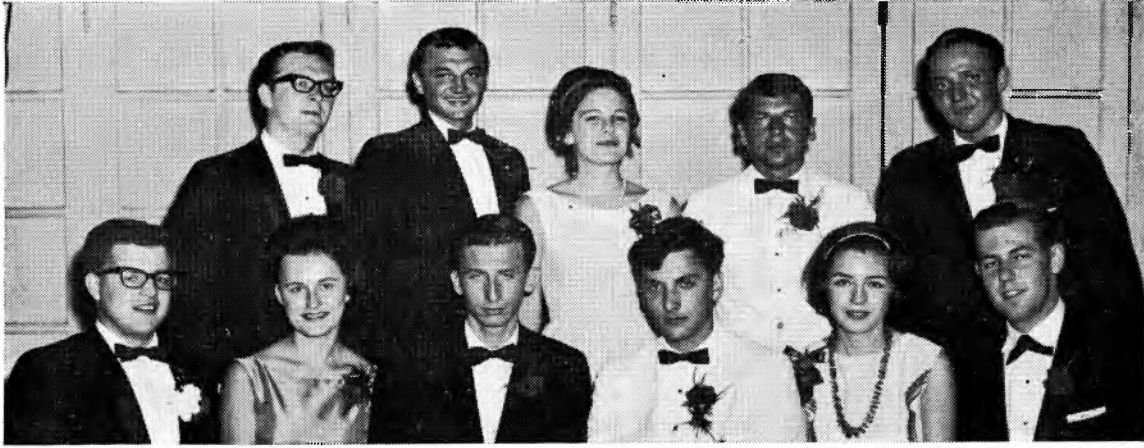
З нагоди перевибору Управи 26-го Відділу СУА відбулися дня 15 лютого 1965 р. збори в домі гостинної членки п-ні Катерини Кобаси. Присутніх членок було 38. Ці сходни відбулися в полудневих годинах. Уступаюча голова п-ні Марія Бережанська відкрила збори молитвою. На предсідницю вибрано п-ні Анну Ганиш. Покликана п-ні Марія Бережанська широко подякувала членкам за співпрацю і побажала новій голові п-ні Марії Воскрес якнайкращих успіхів. Відтак покликано до слова довголітню секретарку п-ні Ст. Заплітну, яка також із признанням віднеслася до членок і передала книги протоколів нововибраній секретарці п-ні Стефанії Лужецькій, а кореспонденцію голові п-ні Марії Воскрес. Членки широко дякували уступаючій Управі, а нова голова вручила дарунки п-ні Марії Бережанській, б. голові, пп. Стефанії Заплітній і Марії Бортник, що очолювала комітет підприємств. Членки засіли до гарно застеленого стола й з'їли смачний обід, що його приготувала голова комітету п-ні Марія Дидів, господиня дому п-ні Катерина Кобаса, п-ні Голенда й інші членки. При дружній гутірці провели мило час. Під час обіду зібрано 35.50 дол. для тяжко хворої жінки бл. п. Грицай, і 16 дол. на прес. фонд „Нашого Життя“. Під час тих зборів вибрано п-ні Стефанію Заплітну делегаткою на Конвенцію СУА. При кінці була мала розгрівка фартушків, що їх пошила п-ні Катерина Кобаса і п-ні Михайлина Шандак. Жінки обіцяли співпрацювати з новою Управою та привести кілька нових членок на слідуючі збори. Молитвою закінчено ці сходни.

Ст. Заплітна
заст. секретарки

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Співпраця Відділів СУА

Заходами 41 і 44 Відділів СУА у Філадельфії відбулась дня 13. червня ц. р., о год. 3-тій по полудні, в домі Централі СУА — цікава доповідь на тему: „Перша допомога“, получена з висвітлюванням фільму про першу допомогу. На тому місці слід подати до відома заінтересованим, що фільми — кольорові й звукові — випочає даром Американський Червоний Хрест, треба тільки на час їх повернути.

Градуюанти каледжів на Зустрічі в Нью Йорку:

Перший ряд зліва до права: Андрій Шуль, Ірина Демидович, Юрій Третяк, Юрій Попель, Мая Падох, Меріл Літенло. — Другий ряд зліва до права: Орест Черник, Євген Данилишин, Джан Робертс, Ігор Котлярчук, Юрій Волошин.

Ukrainian college graduates of 1965 at the Graduation Party of the UNWLA Council in New York, N.Y.

Доповідь виголосила голова 41 Відділу США, а фільм висвітлював заслужений член місцевої громади п. Алексевич, якому на цьому місці складаємо ще раз подяку в імені членства обох Відділів — за ширий, безінтересовний труд.

Опісля подано чайок і солодке печиво, які за староукраїнським звичаєм гостинності, щиро й обильно приготували членки 44 Відділу США.

Тією наскрізь удаюю імпрезою проводила вміло голова 44 Відділу, п-ні Г. Бондаренко. Описана вгорі імпреза — це гарний приклад співпраці на терені США у Філадельфії.

Лідія Одежинська

Товариська зустріч 48 Відділу США

Згідно з наміченим пляном, 20 червня 1965 р. відбулися товариські сходи нашого Відділу в Домі Української Громади, Найставн-Північ.

У програмі цього дня відчитано реферат д-р Євгени Єржківської: „У 80-ліття українського жіночого руху“.

Присутні мали змогу почути про перший жіночий з'їзд у 1884 р., про наші піонерки жіночого руху, Наталю Кобринську в Галичині й Олену Доброграївну на Великій Україні, що присвятили все своє життя для освідомлення жіноцтва в ролі, яку воно має зайняти в рухові за визволення Батьківщини.

В програмі дитячого виступу були вірші й пісні. Під проводом виховної референтки п-ні Леонтини Петрович, виступали Маруся Прядка, Віра Стефанів, Галина Петрович, Христя Гун-

дерук, Ірина Минджук, Маруся і Дарія Містерман.

В часі перекуски була вигравка, що принесла милу несподіванку для Відділу.

Готуючись до Конвенції, зроблено спільну знімку членок і окремо Управи Відділу, для поміщення у Конвенційній Книзі та в Нашому Житті. Обговорено також справи, зв'язані з історією 35-літнього існування 48-го Відділу США.

Олена Господаревська
пресова реф.

БАЛТИМОР, МД.

Літературний Вечір Оленки Гердан-Заклинської

Ми знаємо Оленку Гердан-Заклинську як мистця танку, найбільш популярну українську сценічну танцюристку в Західній Україні, яка і до сьогодні продовжує свою працю серед української спільноти в Америці й Канаді. Мистецтво танку змалку тягнуло О. Гердан до виступів на сцені, а тим самим до професійних студій і праці в тому напрямку. Батько Оленки не схвалював сценічної кар'єри своєї дочки і постійно заохочував її до писання. На Літературному Вечорі, що його влаштував авторці наш Відділ США 16. травня 1965 р. ми пізнали її, як ліричну поетесу.

Цей небуденний для нашого членства США Вечір, відкрила мгр. Лідія Лемішка, представляючи присутнім п-ні Оленку Гердан-Заклинську, на черкуючи її життєвий, мистецький і

літературний шлях та відчитавши її вірш „Мойй матері“.

О. Гердан-Заклинська, уродженка Гуцульщини (с. Жаб'є) ще в дитинстві пізнала, відчула і полюбила красу гір і при Богом даному непересічному талантові, зуміла це також передати в танку, поезії і малярстві. Здавалося б — танок і поезія — дві різні галузі мистецтва. У неї вони сплелись органічно, нероздільно. Здається, що О. Гердан є поеткою в танку і танцюристкою в поезії.

На цьому Літературному Вечорі О. Гердан-Заклинська читала вірші зі своєї ще неопублікованої збірки „Ритми полонин“, яка охоплює три окремі відділи — „Танкова прозелень“, „Півонія“ і „Рокіт Черемоша“. З прочитаних віршів ясно видно, що вони тісно пов'язані з горами, піснями, музикою, танками й образами Гуцульщини, Бойківщини, Лемківщини й Закарпаття. Читаючи свої вірші, авторка виявила вірність почувань людини до всього рідного, виплеканого в серці батьками ще в дитинстві, які залишили на своїй дочці незатерті сліди у формуванні її світогляду. Велику любов до України і вужчої її батьківщини — Гуцульщини можна було відчутти з кожного рядка її віршів, які входять до циклів „Гори грають“, „Танкові образи“, „Мій страдний край“, „Ми“ й „У зеленому ритмі“.

Прекрасна дикція, милозвучність голосу, знамените виголошення, дорoga й близька тематика її ліричних віршів залишили незатертий слід у

серцях усіх тих, що мали нагоду почувати в нас Оленку Гердан-Заклинську.

Присутня

Річні збори 59 Відділу СУА

Дата: 13. червня 1965.

Збори відкрила голова п-ні мгр. Лідія Лемішка, привітала голову Централі п-ні Олену Лотоцьку, що загощила.

Президія: п-ні Олена Лотоцька, голова, п-ні Валентина Луців, заступниця, п-ні Оксана Калиновська, секретарка, пп. Ангелина Талан і Анна Проценко, члени.

Звіти Управи зложила — п-ні мгр. Л. Лемішка, голова.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ відбув 11 засідань Управи і 5 ширших сходин, що мали святковий або тематичний характер. Відділ є в тісному зв'язку з Відділом УККА й іншими громадськими організаціями в місцевості.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На ширших сходинах були доповіді д-ра Ярослава Хмилевського на тему „На що хворіли і від чого вмирили наші князі“, д-ра Любомира Баб'яка про значення інспекції м'яса з додатком відповідного фільму. Сходини 29. листопада 1964 р. були присвячені 50-літтю УСС, а 21. лютого 1965 80-літтю українського жіночого руху і 20-літтю журналу „Наше Життя“. Про них уже була мова в нашому журналі. Дня 16. травня відбувся авторський вечір Оленки Гердан-Заклинської.

в) Виховна: Відділ провадить Дитячу Світличку, яку відвідує поважне число дітей дошкільного віку. Провід Світлички є в руках п-ні Галини Пісєцької.

г) Зв'язки: у звіттовому році Відділ брав участь у жіночій виставці у Вашингтоні й двічі у святкуваннях „Дня Національностей“, де в заряді наших членок була українська кухня, за що двічі українська група одержала нагороду і мала гарний дохід (259 дол.).

Спільно з Відділом УККА спроваджено з Філадельфії „Театр у П'ятницю“ з виставою „Багряні рожі“. Разом із Відділом УККА, Пластом і Укр. Студ. Громадою влаштовано Різдвяну Зустріч, що пройшла дуже успішно.

г) Суспільна Опіка: Відділ зложив відповідну пожертву на дар для Їх Емінінції Кардинала Йосифа, на будову церкви-пам'ятника в Бавнд Бру-

ку, на пам'ятник Олени Степанів та на Фонд Катедри Українознавства.

В дискусії порушено багато актуальних справ і в ній взяли участь усі присутні.

..Нова Управа: мгр. Лідія Лемішка, голова, пп. Марія Булавка, О. Вацлавів, О. Сушко, А. Притула, Р. Зелінська, Г. Пісєцька, А. Юзенів, А. Мельник, А. Стельмах, Н. Зінкевич, А. Талан, А. Зобнів, А. Поліщук, І. Сливка — члени.

Контр. Комісія: п-ні Валентина Луців, голова, пп. О. Калиновська і М. Хархаліс — члени.

Збори закінчено відспіванням „многая літа“ голові Відділу і новій Управі.

Надія Зінкевич
пресова референтка

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ.

3 діяльності 71 Відділу СУА

Рік-річно обов'язком організації є подати короткий перебіг праці, будь вона широка на терені — чи непомітна. Хоч у нас членство своєю активністю не дуже дописує, проте завдяки гуртові ідейних одиниць намічена праця виконується.

На протязі 1964 р. відбулись **святочні сходини, присвячені українським жінкам-героїням**, із рефератом п-ні О. Княжинської. Патріотична доповідь вдоволила зібраних членок, а доповідницю нагороджено оплесками. В травні відзначено **Свято Матері** при співучасті Рідної Школи, а рівночасно відбулась **Дитяча Забава**. А в серпні знов сходини присвячені 150-им роковинам з дня народження **Т. Шевченка** з доповіддю п-ні О. Княжинської, яка в дуже приступній формі проаналізувала творчість незабутнього поета, примінюючи до сьогоднішніх обставин.

З ініціативи п-ні М. Білозор в рамках **Виховного Семінара** проведено 2 лекції, з малою участю членок і на тому треба було закінчити — бо не знаходились охочі вислухувати лекцій, хоч були вони дуже інтересні. Щоб роздобути трохи гроша, Відділ улаштував восени **Котиліонову забаву**. Членство хоч раз хотіло трохи потанцювати, ну, а найголовніше, розважитись. Може б тим способом удалось би втягнути молодших до нашого гурта? Та й тут не пощастило. Прихід не дуже вдовольив. Аж щойно

в листопаді, коли то **Передріздвяний ярмарок** показався успішним, наші лиця роз'яснились. І тут велика дяка нашій голові п-ні Галині Білик, членкам пп. М. Турко і К. Коць, які багато старань доклали, щоб ярмарок удався.

Це все праця місцевого характеру, зосереджена довкруги нашої громади і членства. Суспільна опіка була різnorodна, залежно від потреб і обставин. І так, висилано пакки для потребуючих. Крім того Відділ приходив із допомогою жінкам-письменницям, як також причинився до сплачення довгу за школу — своїми пожертвами.

Сумною подією було прощання 2-х членок, що перенеслися в іншу місцевість, а це пп. М. Білозор і д-р Н. Коропецької. П-ні М. Білозор, як член Ініціативного Комітету створення нашого Відділу, довгі роки була містоголовою Відділу та служила нам усе прикладом у всьому, а своїми порадами була нам такою потрібною, як мати — дитині. Своєю витриманістю у різних випадках — а було їх на протязі 7-літнього існування доволі — не тратила ніколи спокою, рівноваги духа, вміла все полагодити без ущербку для справи і своєї особи. Це людина гартована життєвими ударами і то жорстокими. Усі членки прощали п-ні Білозор, а голова п-ні Г. Білик вручила обом паням кераміку від Відділу — на добру згадку.

У лютому 1965 р. перейшли Загальні Збори, на яких була присутня голова Окр. Ради в Нью Йорку п-ні Н. Чапленко. І так до **нової Управи** ввійшли: п-ні Лідія Величковська, голова; п-ні Галина Білик, містоголовою; п-ні Наталія Клапіщак, секретарка; п-ні Олександра Княжинська, касієрка. Референтками стали: п-ні Ірина Качмарська культ.-освітньою, п-ні Ольга Школяр організаційною, пп. Катерина Коць і Юстина Попович імпрезовими, пп. Анна Карий і Анна Озорська господарськими. Контр. Комісія: пп. Дарія Яременко і М. Одуляк.

Рік 1965 записався у нас критичним роком, бо знов відійшли в іншу місцевість пп. М. Турко й Олена Назар. П-ні М. Турко, як член Ініціативного Комітету для створення нашого Відділу й голова Відділу на протязі 3-ох років, була рушієм нашого Відділу. Дуже активна, енергійна, все давала поштовх до праці — з вірою в най-

Управа 48 Відділу СУА у Філадельфії на рік 1965

Сидять від ліва: пп. Анна Костик, заступниця скарбнички, Анна Волчек, скарбничка, Антоніна Мицак, секретарка, Марія Баб'як, голова Відділу, Марія Головінська, членка, Олена Господаревська, пресова референтка — Стоять від ліва: пп. Леонтина Петрович, виховна референтка, Надія Максим'юк, культ.-осв. референтка, Марія Цюпак, містоголова, Олена Петрів, організаційна референтка, Катерина Марків, член Контр. Комісії, Марія Максимович, заступниця секретарки.

The Board of the 48 UNWLA Branch in Philadelphia, Pa.

кращий вислід наших починів і старань. Своєю невсипущою працею все старалась прийти Відділові в користь. П-ні О. Назар, як бувша референтка сусп. опіки й голова Відділу (1 рік), розуміючи недолю наших братів за океаном, старалась їм допомогти, вміла роздобути фонди всякими дорогами — фантовою лотерією, збірками тощо.

Щирі побажання від Відділу висловила п-ні Ірина Качмарська, дякуючи їм за так совісну працю, а п-ні Г. Білик вручила на пам'ятку кераміку. Велика шкода, що відійшли від нас ці активні членки, бо кожна з них відзначалась цінними прикметами.

І в попередніх роках відійшли за-служені працівниці Відділу, а саме — п-ні М. Садівник, що впродовж 5 років була скарбничкою Відділу та вела взірчево його книги, й п-ні В. Бачинська, що була рік головою та працювала дуже жертвенно. І хоч тепер

Відділ відчуває цю втрату й праця утруднена, проте нова Управа напевно доложить сил і поведе її, як і давніше, або й ще краще, що дай Боже!

Членка 71 Відділу СУА

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ВЗІР НА КЕРАМІКУ

В одному з попередніх чисел був уміщений на останній сторінці кольоровий взір на кераміку. Я займаюсь керамікою у вільних хвиликах і знаю, що багато читачок також малює і радо користали б із таких узорів. На жаль, не знаю з яких причин більше взорів не появилсь. Якщо це не пов'язане з якимись особливими труднощами, то було б дуже бажано це продовжувати, бо не одна з читачок була б вдячна за поданий взір. Г.

Ми мали в пляні подавати частіше керамічні взори з Гуцульщини, щоб

ширити між нашими прихильницями кераміки справжні стилеві мотиви. Але в тому маємо деякі труднощі, як слушно догадується. Бракує добрих рисівників, що зуміли б уміло перерисувати глечик чи миску. А для виконання рисунку в друку це необхідне.

Та заохочені Вашим бажанням будемо шукати таких спеціалістів. Може у відповідь на це Ваше домагання зголоситься хтось? Будемо вдячні за охоту й добру волю. — Ред.

ОДИНАДЦЯТЬ КОМЕДИЙ І САТИР

із

Конкурсу Сатири СУА

коштує 10.00 дол.

Замовляйте комплект
у Канцелярії СУА

— Ви кажете, що в нас, у Нью Йорку, громадське життя кипить? — заперечив Андрій. — Якраз! Примітив, нудота така, що на ті збори та академії хіба що за кару ходити! Весь час те саме, все в одну дудку трублять! А що вже суперечок партійних та загумінкових, мабуть, що тільки в Нью Йорку такі вистави бувають!

Оля додавала свої аргументи: вона ввесь час працювала з дітьми при парафіяльній школі та в пласті, але місцеві кумасі заїли її до того, що мусила покинути.

— От тепер вибралися на хутір, та й маємо спокій.

Професор лагідно заперечував. Як не як, культурне життя тут прогресує. Літературно-мистецький клуб працює регулярно, малярські виставки бувають пречудові, доповіді готуються змістовні й факхові, ну, і діти не відстають. Зокрема, Богдан то вже мабуть усього Шевченка напам'ять знає, бо на кожному концерті деклямує...

— Андрію, я тебе не пізнаю, — заатакувала я свого друга дитинства. — Звичайно, в гетті жити не дуже приємно, та ще коли з усіх боків негритянсько-порториканська навала обступає, але що ж би то було, коли б усі отак, як ви, на хутори повтікали? Що ж би тоді від української справи залишилося?

На кілька хвилин всі ніяково замовкли. Продовження такої розмови привело би до неприємностей з нашими найкращими друзями, що ми з ними кілька років не бачились і хто зна коли знов побачимось... Тому, погомонівши ще трохи на „нейтральні“ теми, ми вийшли просвіжитись на Бродвей. Вночі Бродвей був справді чудовий: свіже прохолодне повітря з океану, ласкава теплота липневого вечора, яскраві вогні, що ми до них вже звикли, здавались веселими й прекрасними... Ми творили досить солідну розмову „процесію“: спереду — я з чоловіком, як гості, а між нами професор, за нами — Оля з Андрієм. Андрія ми навантажали всіми закупами, непомітно всовуючи йому до рук пакунок за пакунком, а він, захоплений розмовами, все це на себе приймав. Ззаду плентались діти: моя дочка з Богданом. Вони почувались незручно, бо не знали, про що говорити, а йти повільно позаду старших, та ще й парою — це найбільша для них мука. До того ж, моя дочка була на цілих шість місяців старшою від Богдана, і він її вважав мало

не старою дівочою... Ситуація трохи покращала, коли добрячий Андрій здогадався купити їм морозива.

Невеселі думи не покидали мене... Ну що ж, тепер у нас ідуть незчисленні академії, вистави і пописи, всі їх критикують, скаржаться, що зачасто, занудно, по-аматорськи... Як би там не було, справа йде: в парафіяльних і осередкових школах Мартусі й Богданчики вчаться читати й писати по-українськи, готуються до Шевченківського Свята, дають Різдвяні вистави... А що ж воно буде, коли їх батьки пороз'їжджаються на хутори? Звичайно, на важливу імпрезу кожен свідомий українець приїде, для того ж і в нас авто... Але чи будуть ті Богданчики щосуботи в школі, чи буде хор пісень роботи приходити на співанки, чи зможуть пластуни підготуватися добре до показу гайвок? Ох, біда нам з тим хуторянством! „Моя хата скраю“, — і так собі можна на своїм хуторі від усього світу ізолюватися. Але поспробував би хтось сказати, що вони — не добрі патріоти!

5. СЕПАРАЦІЇ

Наступного ранку Андрій, як він нам пообіщав, „дуже захворів“, і при телефоні, пояснюючи свою „недугу“ шефові, так корчився з уявних болів, що ми почали сміятися. Андрій поспішив повісити слухавку:

— Хай вам хрін! Мало не зіпсували мені всієї комедії!

Не гаючи часу, ми почали збиратися. Спершу — добра яєшня „по-чернігівськи“, потім — обговорення пляну дня: Спершу — на Коні Айленд (мама називала його, по-своєму, „Конячий Острів“), потім — Радіо Ситі, Статуя Свободи, Будинок Об'єднаних Націй, Музей Модерного Мистецтва, Емпайр Білдінг... Гай-гай, та й великий же той Нью Йорк!.. Ми з Олею, крім того, змовилися якось іще прошигнути до крамниць та купити собі на пам'ять нашої зустрічі, кілька сукенок, блюзочок та шаликів. Але чоловікам нашим про те покищо ні слова, бо на них такі речі діють, як на бика червоний колір.

Ось ми й готові, всі в легких спортивних убраннях, бо день заповідається пекельно-гарячим. Андрій ще встиг виходячи крикнути до старенької:

— Мамо, спечіть нам пирога з вибрикосами!

Ми і не зчулися, як прибули на Порт Оторіті, вихідне місце всіх наших мандрів, а далі, підземкою, поїхали просто на „Конячий Острів“. Коні Айленд — еднання сонця, океану і піску. Тисячі

напівголих тіл розпластані на розпеченім піску, навколо нас снують сотні босих ніг, пісок летить вам у лице й волосся, діти хлопають на вас солянкою водою, принесеною відерцями із океану, з усіх боків грають портативні радіоприймачі, створюючи якусь божавільну какофонію... А ви лежите собі, ні про що на світі не дбаючи, і відчуваєте себе володарим природи...

Я досі не можу збагнути, чому люди так люблять приморський пляж, не дивлячись на остогидлий натопт, шум і досить забруджений пісок. Для мене пляж, перш за все, означає страшенну витрату часу, бо ні творити, ні читати, ні думати на пляжі я не можу. Колись Олесь писав про Віденський Пратер, що в ній пропало в розвагах стільки ідей і праці... А що вже й казати про пляж! Чоловіки принаймні мають нагоду надивитись на красунь а ля натюрель. Та й то ні: якимсь дивом, на пляжі найбільше виставляються товстухи, що не вміщаються в купальник, або страшніші від чуми старі дівки.

А проте, пляж — це місце, де модерна, зашкочована електронними темпами людина ще може сполучитися із матір'ю своєю — природою, відчути себе її дитиною, частиною її могутности і величчя... А океан перед очима, без меж, без перепон — справді символ свободи...

— Ой, я вже так засмалилася, — сказала негрятянка з досить темношкірої породи, переступаючи через мої ноги. Я підняла голову, щоб побачити, де вона так засмалилася, але нічого не помітила і нзнову занурила носа в пісок. До мене долинула притишена розмова сусідок:

— Вона собі гріється на сонечку, та й не знає, що вже червона, як рак. І чоловік її, чи бойфренд, чи що ото коло неї розляглось, їй не скаже...

Я знов підняла голову, щоб побачити того „рака“, і раптом усвідомила собі, що вони дивляться на мене. Отже, то про мене була мова! Я почала докоряти чоловікові, що він про свою власність ані трохи не дбає.

— Як я міг знати, коли мені через соняшні окуляри кольору твої шкіри не видно!

— Треба було зняти. Що ти, зі мною тільки що вженився? Ще мене не знаєш? Кожного літа та сама історія! Тільки й бракувало б, щоб я тепер на два дні в ліжку піти мусіла!

Наші друзі побачили, що треба з Князячого Острога тікати, і ми вирішили перейти до наступних пунктів нашої програми. Покищо моя шкіра не боліла, а Андрій поспішив підбадьорити мене компліментами, що така цера мені страшенно пасує.

Проте, було багато пізніше, ніж ми сподівалися. Коні-Айленд нас своїми чарами запрямав трохи задовго. Почали обговорювати, що відвідати, а що пропустити. І тут то ми з чоловіком не погодились: він хотів побувати на Емпайр Білдінг, а мене більш цікавив Музей Мистецтва. Я хотіла до Радіоцентру, а він тягнув мене до Біржі! Нашим друзям було все одно, бо вони все вже нераз ба-

чили, самопожертвенно водячи по Нью Йорку всіх друзів і знайомих, що відвідували їх. З огляду на те, що наша поїздка була короткою, ми вирішили розділитись на дві групи, щоб спільними зусиллями таки побачити в Нью Йорку якнайбільше. Чоловік з Олено та дочкою подерлись на Емпайр, а ми з Андрієм подались до Музею Модерного Мистецтва. Андрій вибрав для себе цей маршрут не так через те, що любив модерне мистецтво (далі ми побачимо, як він його любив!), а тому, що в музейній кавярні подають дуже смачні крихкі тістечка, а мій друг був страшенний ласун!

6. ЧОРТ

В музеї приємно, тихо і прохолодно. Ідемо собі, як належить в такому місці, чемно і поважно. І раптом — вибухаємо нестримним реготом, побачивши якусь мару, що має означати скульптуру і підписана багатомовно „Символ Сучасности“. Ноги з поламаних водогінних труб, тулуб із старого дитячого возика, голова з баняка, дві гайки правлять за очі, а іржаве лезо — за рот. І волосся є, ще й у перманенті: мідні металеві стружки. Дійсно — сучасність!

— Це ти! — по-дитячому сказав Андрійко, як колись, пару десятків літ тому, коли ми ще разом ходили до школи.

— Тихо, — цитькнула я на нього. — Он на тебе люди дивляться.

На нас справді з обуренням дивилася стара, поважна пані, що ретельно змальовувала осміяний нами шедевр у великий бльок-нот. Ми пішли далі. Дальші експонати були ще смішніші, і щоб трохи розважитись, ми з Андрієм заграли в таку гру: він стояв трохи на віддалі, а я біля самої скульптури. Я питала:

— Що це?

— Чорт, — впевнено відповідав Андрій.

— Зовсім ні. Це — „Дівчина чеше коси“, — подивившись на напис повчала я його.

Перейшли до наступного експоната:

— Ану, може ти цю вгадаєш. Що це, Андрію?

— Чорт, — знову відповів Андрій.

— Та ж ні, це — „Мати з дочкою“.

— О, то я помилився: не чорт, а два чорти, — виправився Андрій.

— Ну, а як ти думаєш, що це?

— Чорт, — незмінно відповів Андрій.

— Та що ти при кожнім слові чорта згадуєш, Андрію? Це зовсім не гарно.

— А я винний, що вони самих чортів показують? А що ж це?

— Це — абстракція під числом 567, і ніякий чорт. Ану, вгадай оце, тільки вже без чорта. І так воно вже на нього на схоже.

— Це — дядько, що об'ївся кавуна, — вгадав Андрійко. Скульптура показувала якогось кретина з величезним животом, і хоч твір був названий інакше, я навіть не виправляла Андрія, бо його назва була більш вдала. Проте, при наступній скульптурі Андрій знов спом'янув чорта, я розсер-

дилась, сказала, що він сам чорт, а крім того, він профан і „ні чорта“ не розуміє в мистецтві і тому я його більше бачити не хочу. І ми розійшлись у різні боки, зовсім, як діти. Проте, коридор виставки був круглий, ми обійшли навколо і знов зустрілися. Тоді, весело засміявшись, ми пішли пити каву з тими знаменитими пундиками. Проте, і тут нас чекало розчарування: пундики вже хтось і без нас поїв, і нам лишилися тільки гатдоги. Підкріпившись так-сяк, ми пішли на другий поверх оглядати картини. Деякі з них були просто шматки дошки з двома плямами: чорною і зелено-червоною, або ж із хиткою мережею сплутаних ліній, але Пікассо був цікавий, а „авто-паній“ Саватор Далі — божевільно-оригінальний. Звертали на себе увагу і картини Генрі Руссо, що вражали прекрасно вимальованими пейзажами джунглів з дуже цікавими кольорами... Але що в тих джунглях водилося, якби ви знали! Посеред хащів стояла плюшева канала, на ній, в чім мама народила, лежала жінка з дуже гарним тілом і дуже поганим лицем, а на жінку дивився з кущів тигр. Я не могла відірватися від цього видовища, і мене не дивувало те, що гола жінка лежить собі на каналі і ні трохи не боїться тигра; інше мене мучило: як ту каналу в такі джунглі притарабанили і для чого вона тут здалася? Мабуть для якогось голівудського фільму...

Надивившись на картини, ми ще прогулялись музейним садом, де більш умірковані статуї прикрашають водоймища і відстрашують від берега золотих риб. Коли ми вийшли з музею, Андрій висловив припущення, що одну із таких статуй і він хотів би поставити в своїй садибі, за пугало.

7. ЗУСТРІЧ

До зустрічі з другою половиною нашої експедиції лишалося півгодини, і ми вирішили трохи побродити біля Централ Парку. Там, біля гарного фонтану з квітами, стояла кавалькада візників у чорних фраках і циліндрах:

— Чи це кого ховають? — тривожно запитала я, бо вже після справдження деяких нещасливих прикмет, зустріч із похоронами мене трохи непокоїла.

— О, ні... Це в нас тут візники возять людей кіннями по Централ Парку... Романтика і таке інше...

Дві старших пані саме сідали на віз, і візник запобігливо їх обмощував та нащось, в таку спеку, вкривав полоною їм ноги.

— От, якби, скажімо, я був закоханий у тебе, то і я б тебе взяв на таку прогулянку.

На мене напав такий сміх, як ще ніколи в житті. Ні відвідини модерністичного музею з „чортами“, ні читання бітніківських віршів такої реакції викликати не змогли б. Андрій, дивлячись на мене, теж сміявся, але я відчувала, що моє ставлення трохи його вжалило. Справді ж, я сміялася тому, що ніколи не могла би уявити жадного роману між нами. Що завгодно, тільки не це. І не тому, що Андрій був поганий із себе, чи що. Навпаки, він був дуже милий, із своїми незвинними дитячими небесно-блакитними очима і безпомічно-

лукавою білозубою усмішкою. Але мені відразу перед очима стала картина з наших дитячих літ, коли із хати вилетів Андрійко в самій нічній сорочині, а за ним мама з віником. Андрійко, плачучи, тричі оббіг навколо хати, а мама гналась за ним, щоб відлупцювати за якусь нову шкоду. Я ж із зацікавленням стежила за цією сценою, висунувши голову із наших сіней, і кожного разу, як Андрійко пробігав повз мене, показувала йому язика. Мама, врешті, махнула рукою і пішла в хату, посварившись пальцем на сина, а Андрійко, ще раз хлипнувши, повернувся в мій бік і, на відплату, заспівав мамі вигадану ним приказку:

Гандзя дура,
Замазура,
Полюбила щикатура.
Щикатур не дурак,
Продав Гандзю за п'ятак.

Ця дражнилка завжди виводила мене з рівноваги. Поперше, всі добре знали, а в тім числі і я сама, що я — зовсім не дура. І не завжди я була замазурою. Крім того, я ніколи в світі не полюбила б „щикатура“. А коли б уже і полюбила, то він не продав би мене. А коли б вже й продав, то не за п'ятак, а багато дорожче. Отож, зачувши таке, я кидалась на Андрійка з кулаками, і починало летіти пір'я. От, який же роман міг би бути у мене з таким типом?!

— Та не тому, дурненька, — заперечив Андрій, коли я йому пригадала. — Справа в тому, що за цю прогулянку візники таку ціну деруть, що всяка романтика скисне. От слухай!

В цей час повернулася з прогулянки літня вже пара, чоловік із своєю жінкою, а може й ні. Почувши ціну, що їм сказав візник, обидвоє почали сваритися на два фронти: з візником і одне з одним.

— От бачиш, — триюмував Андрій. — За ці гроші ми можемо піти до театру, ще й повечеряти. А ти думала, що я скупий або трухлий...

Підійшли нарешті наші, і ми почали наперебій розповідати про свої враження.

— Що ж доброго ви бачили на Емпайрі? — запитала я. — Що там було за велике чудо?

— Найбільше чудо, — відповів мій чоловік, — була одна українська пані з п'ятьма дітьми.

— Ну й чудо! Чим же вона така цікава?

— Тим, що всі діти, у віці від п'ятнадцяти до восьми, прекрасно говорять по-українськи між собою і з мамою. Я вперше чув від дітей таку багату, щирі і невимушену українську мову. Слава такій мамі.
(Продовження буде)

МОЛОДИЙ ТАЛАНТ 1965 Р.

Розгляньтеся між молодим жіноцтвом Вашої околиці Чи є в них осяги в мистецькій, професійній або громадській діяльності? Подайте нам життєписні дані зі світліною!

Редакційна Колеґя Н. Ж.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЖОВТЕНЬ, 1965

З'їзд О. У. БЕЛЬГІЇ

(Докінчення зі ст. 14)

жертвенно для організації, за її цей гарний жест, як також за артистичне гаптування і виконання прапору, д-рові В. Поповичеві, mgr О. Ковалеві, mgr. Г. Ощипкові та М. Ходоровському — за дружню співпрацю і допомогу, п-ні К. Фединак за участь у виготовленні прапору, п. Г. Ковткові за його активну і жертвенну допомогу в підготовці до урочистостей і в переведенні їх, як також — за їхню працю — господиням З'їзду (пп. Ковальчук, Кобилянській та Петрик) і їх помішницям (пп. Хомі, Чепак, Проць і Микитин та юначкам М. Карпі і О. Коцицькій).

Піднесеним однодушним відспіванням державного гимну України закінчило жіноцтво свої офіційні урочистості, а святочний день ще продовжився приємною гостинією, що її влаштували господині З'їзду, і гарним прийняттям п. М. Ходоровського на честь проф. Р. Лісовського.

Управа ОУБ

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Журнал є побажаним гостем

Наше Життя є побажаним гостем у моїй хаті. Моя 10-літня донечка читає меншим дітям казочки та віршики, часто спонукує мене випробувати приписи на печиво, подані в журналі, якраз тепер вишиває чудовий взір із Київщини „виноград“. Коли показала це вишиття в англійській школі, її вчитель запропонував цю вишивку на міську виставку дитячих робіт.

А я використовую журнал у суботній школі українознавства для менших дітей, дуже часто знаходжу доцільні теми для гутірки з СУМ-івською молоддю. Ось один приклад: Під час зайняття в СУМ-і одна старша юначка поставила мені питання: „Чи сучасна молодь в Україні також ставить спротив окупантам?“ І на це питання я не могла уявити кращої відповіді, як „Вістка з України“ у Великодньому числі...

Наш місцевий Гурток ОУЖ, якого членкою я вже 12 років, також користується цим журналом у різних галузях.

Марія Ткачук, Аштон, Англія

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.

STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION

(Act of October 23, 1962; Section 4369, Title 39, United States Code)

1. Date of filing: September 9, 1965.
2. Title of Publication: OUR LIFE.
3. Frequency of issue: Monthly except August.
4. Location of known office of publication: 817 N. Franklin St., Phila., Pa.
5. Location of the Headquarters of the Publishers: 4936 North 13th Street, Philadelphia, Pa. 19141.
6. Names and Addresses of Publisher, Editor and Managing Editor:
Publisher: Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Editor: Lidia Burachynska, 4936 N. 13th St., Philadelphia, Pa. 19141.
Managing Editor: Osypa Hrabowenska, 4936 N. 13th St., Phila., Pa. 19141.
7. Owner: Non-profit Organization, no stockholders.
8. Known bondholders, mortgages and other security holders: None.
9. Total No. Copies Printed (Net Press Run):
(A) Average No. Copies:
Each issue during preceding 12 months: 4200.
Single issue nearest to filing date: 4200.
(B) Paid Circulation:
1. To term subscribers by mail, carrier delivery or by other means: 3741.
2. Sales through agents, news dealers or otherwise: 204.
(C) Free distribution (including samples) by mail, carrier delivery, or by other means: 116.
(D) Total No. of copies distributed: 44,671 in 11 months.

ДО ЧИТАЧОК „НАШОГО ЖИТТЯ“

Коли міняєте мешкання, — а це найчастіше трапляється восени — тоді не забудьте подати нам своєї нової адреси. Інакше журнал іде на давню адресу й там пропадає, або повертається до нас у прищезеному стані. Тоді мусимо оплатити поновно порто, щоб Вам його вислати. Чи не краще було б відразу повідомити нас про цю зміну адреси?
Адміністрація „Нашого Життя“

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Приєднування передплатниць

Радію дуже, що з кінцем 1964 р. не припинився змаг за приєднування передплатниць. У 40-ліття США буду знов старатись приєднувати дальших читачок, щоб об'єм журналу збільшився. Тепер зголошую дві нові передплатниці пп. Віру Дорожинську і Наталку Савицьку та засилаю їх передплату. Разом маю 12, а хотіла б дійти до 20. Я так чекаю на побільшення журналу!

Олена Лиско, Бронкс

Цікаві дитячі віршики й казки

Впродовж щілого року знаходжу в журналі цікаві вістки з жіночого світу, а також про різні світові події. Але найбільше стають мені в пригоді дитячі віршики й казки.

Олена Думенко, Торонто

Щиро дякую за пригадку

Щиро дякую Вам за пригадку про закінчення моєї передплати. Мушу признатися, що я не знала, коли вона кінчиться, тому що отримала Наше Життя в подарунку від п-ні Бучаків-

ської. А тепер дуже радо продовжу передплату й очікую чергового числа. Бажаю Вам, щоб журнал скоро знайшовся в кожній українській хаті!

Розалія Федьків, Бронкс

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської
Весняний цикл, 16 лекцій
Осінній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осінне листя, Щebetали пшешчки, Снігова баба.

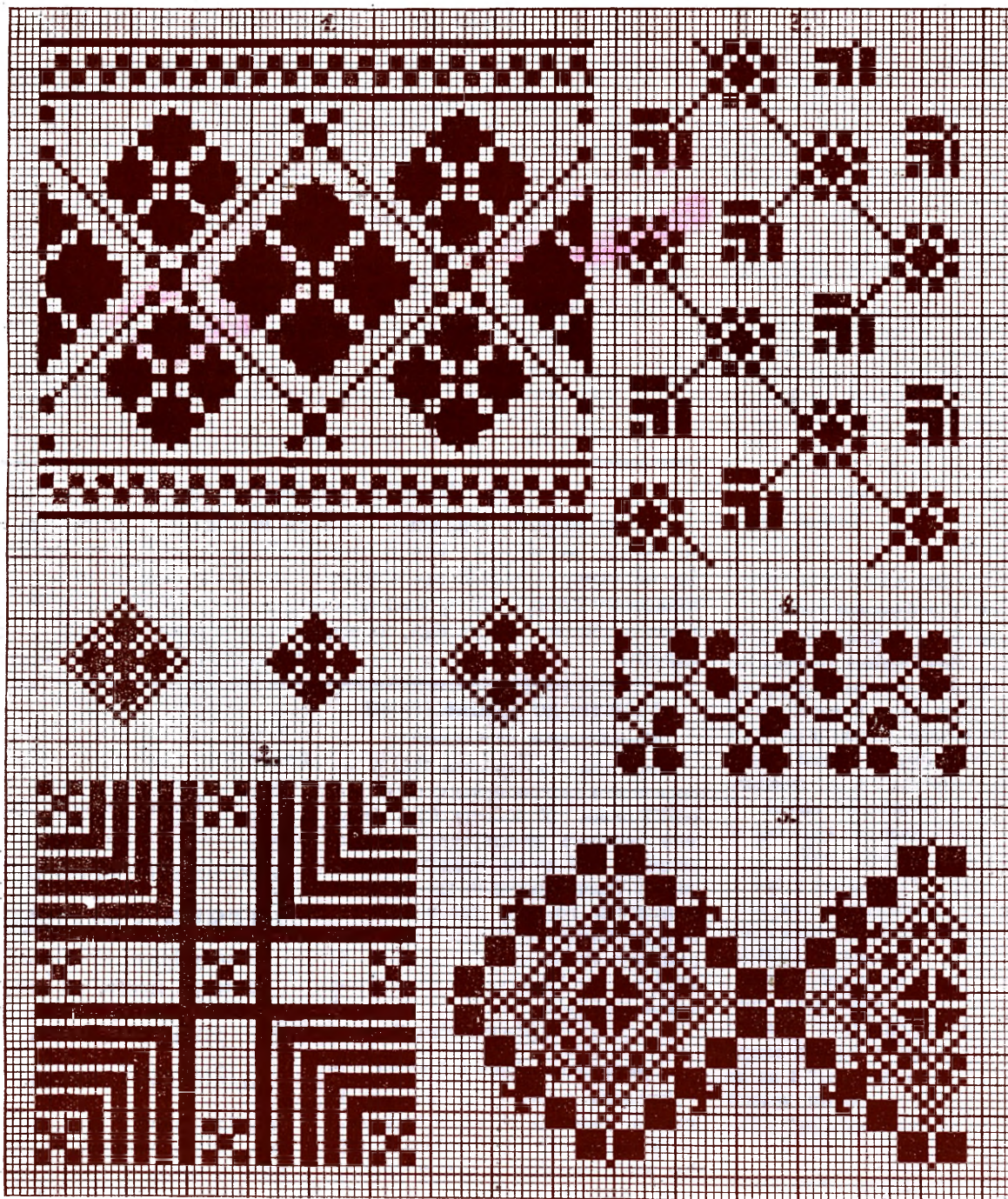
Ціна одного циклю із збірничками (5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації „Нашого Життя“.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.
Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія 5, ст. 5 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з Чернігівщини

Ч. 1. Взір із пошевки у с. Комань, пов. Новгород Сіверський. Ч. 2. Взір із хустки в Конотопському повіті.
Ч. 3. Взір із рукава в Кролевецькому повіті. Ч. 4. Взір із поляка в Конотопському повіті. Ч. 5. Взір із о. Со-
бич у Кролевецькому повіті. Із збірки П. Литвинової